

Oude ende nieuwe geestelyke liedekens, op alle de heylige dagen van't gantsche jaar

Johannes Stichter

bron

Johannes Stichter, *Oude ende nieuwe geestelyke liedekens, op alle de heylige dagen van't gantsche jaar* Erfgen. van de Wed. C. Stichter, Amsterdam 1740 (herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/stic011oude05_01/colofon.php

© 2013 dbnl

Lof-Zang Mariae.

Stemme: Dei solemnia fulget.

O Koningin des Hemels schoon!
 O Koningin! ô Koningin!
 Komt dog af van des Hemels throon,
 ô Koningin Maria.

2. O Moeder der barmhertigheyt!
 O Koningin! ô Koningin!
 Bid voor de gantsche Christenheyt,
 ô Koningin Maria.

3. Bid dat God ons genadig zy,
 O Koningin! ô Koningin!
 Dat hy ons maakt van zonden vry,
 ô Koningin Maria.

4. Bid God ons geeft kragt en gena,
 O Koningin! ô Koningin!
 Dat aan Ziel nog Lichaam iet scha,
 ô Koningin Maria.

5. Bid voor het Heylig Roomsche Rijk,
 O Koningin! ô Koningin!
 Op dat den Keyser niet bezwijk,
 ô Koningin Maria.

6. Doet dat hem voorts geschiet bystant,
 O Koningin! ô Koningin!
 Verjaagt Gods Vyant uyt het lant,
 O Koningin Maria.

7. Keert quaat, aanstoot, en duurten af,
 O Koningin! ô Koningin!
 Ook Pest, Vyant en and're straf,
 ô Koningin Maria.

8. Staat ons dan by in alle noot,
 O Koningin! ô Koningin!
 En blijft by ons tot in der doot,
 ô Koningin Maria.

Nieuw-Jaars Lof-Zang.
Den 1. January.

Op de Wijse: *O quam amabilis.*

Hoe aangenaam en zoet
 Is altoos Iesu, ô goeden Iesu!
 Uw Naam in mijn gemoet:
 O zoeten Iesu
 O eenige geneugt,
 Des Ziels vermaak en vreugt,
 O goeden Iesu, O goeden Iesu.

Duysentmaal wort van my
 Naar u ô Iesu! ô goeden Iesu!
 Verlangt, komt maakt my bly
 O Zoeten Iesu!
 O eenige, &c.

Niet wordt van my gedagt
 Als u, ô Iesu! ô goeden Iesu!
 Zoo lang van my verwacht:
 O zoeten Iesu!
 O eenige, &c.

Wat ik begin of laat,
 Gy altoos Iesu, ô goeden Iesu!
 In mijn gedagten staat:
 O zoeten Iesu!
 O eengie, &c.

Zonder u is't al niet,
 O zoeten Iesu! ô goeden Iesu!
 Zonder u is 't verdriet,
 O zoeten Iesu!
 O eenige, &c.

Door uwen hoogsten Naam,
 O zoeten Iesu! ô goeden Iesu!
 Maakt mijn Hert zoo bequaam,
 O zoeten Iesu!

Dat als mijn Ziel verscheyt,
 Uw Rijk haar zy bereyt,
 O zoeten Iesu! ô zoeten Iesu!

[Een Bruyd'gom schoon.]

Stemme: *Smorgens voor de dag.*

Een Bruyd'gom schoon,
 Heeft mijn ziel uytgelesen,
 En zonder hem,
 En mag mijn ziel niet wesen:
 Met stemme zoet,
 Met stemme zoet,
 Met stem, met stem, met stemme zoet,
 Ik hem nu loven moet.

Hy is alleen,
 Mijn liefste Lief gepresen,
 En zonder hem,
 En kan mijn ziel niet wesen:
 Want hy alleen,
 Want hy alleen,
 Want hy, want hy, want hy alleen,
 Is dien ik grondig meen.

Hierom, o ziel,
 Wilt daar niet veel om denken,
 Al moet gy hier,
 Uw natuur vry wat krenken,
 Al valt het zuur,
 Al valt het zuur,
 Al valt, al valt, al valt het zuur,
 Het is uw qua natuur.

Wilt uw natuur,
 Niet al te veel op agten,
 Die het kruys vliet
 Die moet het kruys verwagten:
 't Vleesch moet met pijn,
 't Vleesch moet met pijn,
 't Vleesch moet, 't vleesch moet, 't vleesch moet met pijn,
 Tog eens gestorven zijn.

Tot sterv', ô Heer!
 wil ik my gaan begeven,
 En met vroomheyt,
 U dienen al mijn leven;
 Met vroomigheyt,
 Met vroomigheyt,
 Met vroom, met vroom, met vroomigheyt:
 Uw Dienstmaagt is bereyt.

O Heer uw kruys,
 Gewillig te ontfangen,
 Met vrolijkheit,
 Doet my een zoet verlangen;
 Want weynig tijt,
 Want weynig tijt,
 Want weyn, want weyn, want weynig tijt,
 Is 't dat mijn Ziel hier leyt.
 Maagden eerbaar,
 Hout immers vroom couragien,
 Al valt u zwaar,
 De werelt te versmaden,
 Gods gratie zoet, Gods gratie zoet,
 Gods gra, Gods gra, Gods gratie zoet,
 Zal geven goeden moet.

Nieuwe-jaars Liet.

Stem: *Van Liefde komt groot lyden.*

't OUde Iaer is geweken,
 Het nieuwe komt ons by.
 Doet afstant van gebreeken
 En 's werelts hoovaardy;
 Nu wilt den Heere volgen naar,
 Zijn goetheyt heeft gebleeken
 Aan ons in 't Nieuwe-jaar.
 Hy heeft hem doen besnijden
 Voor onse zonden quaat,
 Om den mensch te bevrijden
 Van voorige misdaat;
 Om voor ons schult een Middelaar
 Te zijn, zoo moest hy lijden
 Voor ons in't Nieuwe-jaar.
 Den Heere is besneden,
 Om onse zonden groot,
 Aan zijne teere leden,
 Als wy waren in noot;
 Om onse zonden goot en zwaar
 Is hy voor ons getreden,

Volgt hem in't Nieuwe-jaar.
 Het heeft hem niet verdooten,
 Uyt pure liefde groot,
 Om hier te zijn verstooten
 In armoee naakt en bloot,
 Als hy was out agt dagen maar,
 Heeft hy zijn bloet vergooten,
 Nu in dit nieuwe-jaar.

Een Kint van God gesonden
 Hier in dit jammer dal,
 Lijt nu voor onse zonden,
 Gekomen door den val
 Van Eva en Adam eenpaar;
 De dood heeft hy verslonden,
 In dese Nieuwe-jaar.

Hy heeft gestort veel plassen
 Van zijn rootverwig bloet,
 Om ons te willen wassen
 Van zondens overvloed;
 Laat ons hem dienen al te gaar,
 En vreesen 's doots verrassen,
 Al in dit Nieuwe-jaar.

Op den H. Drie Koningen-dag. Den 6. Januar.

Stem: O hooge Jupiter ô lieve Vader.

GY wijse Koningen komt gy reysen,
 Op het gesigt van eene Ster?
 En hadd' gy geen duysent gepeysen,
 Het lant van Iuda is zoo ver:
 Kost gy zoo derven,
 Uwe zoete lust?
 En gaan heen zwerven,
 Naar een vreemde kust?
 In houw en groot onrust.
 En hadd' gy geen droeve gedagten

Als u de Sterre eerst verliet?
 Hoe derfde gy Herodem wagten?
 En kende gy zijn wreetheyt niet?
 Een Koning vragen,
 Naar den regten Heer
 Is 't leven wagen,
 Het strijt veel te zeer
 Tegen eens Tyrans eer.

Neen, zoo haast Gods ligt ons quam stralen
 Spoeyden wy ons fluks op de reys;
 Wie Gods roep volgt en kan niet falen,
 't Is altijd vrede ende peys:
 Zouden wy vreesen,
 In Ierusalem!
 De Scriven wesen,
 Ons naar Bethlehem:
 G'lijk heeft Gods woort en stem.

O waart gy niet gantsch g'heel verslagen
 Als de Ster boven 't Stall'ken stont?
 En gy in wint en noortsche vlagen,
 Een jong gebooren Kintje vont?
 Kost gy u buygen,
 Voor dat kintje teer,
 Dat gy zaagt zuygen?
 Deet gy hem de eer
 Als aan uw God en Heer?

Geen menschen tongen kan uytspreeken
 De blijchap die ons hert ontsenk
 Door al de zuyv're minne-treeken,
 En 't geen uyt 't Godd'lijk wesen blonk:
 Schonken ons gaven,
 Zeyde grooten Heer
 Ziet hier uw slaven,
 't Is al ons begeer
 Te sterven voor uw eer.

Van den zoeten Naam Iesus. Den 15.Jan.

Stem: Hoort ô Menschen! hoort dit wonder.

Veer van hier Melancolike,
 Laat ons digten een Musike

Op den Naam van 't Kintje teer:
 Aan 't gehoor niet aangenamer,
 Nog om zingen ook bequamer,
 Als den Naam van onsen Heer.

 Jesus is in mijn gedagten,
 Iesus zal ik altijd agten
 Waar ik waak of waar ik rust;
 Iesus is in mijn memory,
 Iesus is alle mijn glory,
 Alleen blust hy mijnen lust.

 Desen naam is hem gegeven
 In 't beginsel van zijn leven,
 Als hy stortede zijn Bloet;
 Bloet 't welk ons kan zalig maken:
 In dien Naam is dat wy smaken
 Die den Hemel open doet.

 Desen Naam zal ik beseffen,
 Desen Naam zal ik verheffen
 Boven zeem en Honingraat;
 En wie zal my dat dog geven,
 Dat hy blijft in't hert geschreven,
 En daar woone vroeg en laat.

 Naam, voor wien de duyvels beven,
 En de heele hel moet zweven,
 Tot het ligt van zijne straal:
 Maar den Hemel is in vreugden,
 Tot beschouw van zijne deugden,
 Zingt een lustig Madrigaal.

 En de werelt zal die zwijgen,
 Alle Creatuur moet neygen,
 En doen klinken zijnen lof:
 Hem zal in't herte dragen,
 In hem nemen mijn behagen,
 Hy dient my voor eenen hof.

Daar zal ik my in vermeyden,
 En mijn Ziele in gaan weyden,
 Als zy haar vint in gevaar;
 Daar ga ik den troost in zoeken,
 Die men niet en vint in boeken:
 Voor hem schuylt de droefheyd zwaar.

Van Sinte Anthonius. Den 17. January.

Stemme: Zegt my wel schoone..

KLuysenaar, die nog A, B, C,
 Nog Boek, nog Schrift kont lesen,
 Wat heeft u tot zulken stee
 Van wijsheyd op-geresen?
 't Was Godes Woort,
 dat door de mont
 Des priesters my dee raden,
 Laat uw goet, en volgt terstont
 Mijn voor-getrede paden.
 Hier toe was yeder Christen mensch
 My tot een school des Heeren,
 Van wien ik met willige wensch,
 Yets deug'lijks zocht te leeren.
 'k Lette op zijn gebreeken niet,
 Dat was my niet bevoolen;
 Daar den slimmen yver op ziet
 Blijft door liefde geschoolen.
 Dog had alleen niet als ik las
 De menschen tot mijn boeken;
 Maar uyt kruyt, uyt Lover, uyt Gras
 Kon ik mijn Lessen zoeken.
 Ik zag daar in mijn Scheppers eer,
 Zijn magt, zijn schoonheyd glimmen:
 Zoo dat 't geschapen' my een leer

Was, om tot God te klimmen.

Satanas zelfs deet my de kragt
Des Heyl'gen Kruys regt blijken,
Als ik zijn hoovaardige magt
Daar mee dwong, en dee wijken.

Hout voor gewis, den duyvel vlugt
Voor 't vasten, bidden, waken;
Maar voor Christus minnende zugt
Nog boven alle zaken.

Gode zy Lof: *Anthoni* bid
Dat wy uw Les onthouwen,
En met u in't Hemels besit
Het aanschijn Gods aanschouwen.

Lof-zang van S. Agnes. Den 21. January.

**Op de wijze; *Philis quam Philander tegen.*
Ofte: *Rosemont die lag gedooken.***

HOe ziet 't aanschijn dus blymoedig
Van de reynste Maagt *Agniet*?
Waar na gaatse tog zoo spoedig,
Midden door gemeen verdriet?
Strooyt roo Roosen, Lelien-blaan,
Agnes zal te Bruyloft gaan.

Bruyloft die den grootsten Koning
Voor een kort-besuurde tijt,
In zijn Hemelrijkse wooning
Zijn Vriendinne heeft bereyt:

Strooyt roo, &c.

d'Edelste Maget was verwesen,
Om haar Bruyd'goms wil ten zwaart;
Groot en kleyne zagmen vreesen,
Zy alleen ging onvervaart:

Strooyt roo, &c.

't Weende al wat daar passeerde

Over straat, die zag 't Schavot;
 Zy alleen ging triumpheeren
 Over haar getrokken lot:

Strooyt roo, &c.

Nooyt en zagmen Bruyt zoo tragten
 Na 't verlangde Bruylofts-bed
 Als het reyne Lam wel jagten
 Na de doot, voor Christus Wet:

Strooyt roo, &c.

Iesus Heer 'k en ben 't niet waardig,
 Och hoe kom ik aan 't geluk!
 Nu Scharp-regter maakt u vaardig,
 Waar toe dient dit lang verruk?

Strooyt, &c.

Ach hoe was de Beul te moede!
 Ach hoe reden hem de leen!
 Eer hy 't halsje dorst bebloede,
 Eer hy 't hoofje kreeg beneen:

Strooyt, &c.

d' Armen Man bestont te baren
 Met veel schrikkelijk gelaats,
 Om het Meysjen te vervaren;
 Maar eylaas 't en had geen plaats!

Strooyt, &c.

Zal ik dan mijn Sabel schaarden!
 Zal mijn hant dan zijn zoo stout!
 Om een hals van zulken waarden!
 Min dan derthien jaaren out?

Strooyt, &c.

Agnes hoor eens hoe de menschen
 Hier rontsom uyt goeder deugt,
 Naar uw Egt, en leven wenschen:
 Spaart tog u gebloemde jeugt!

Strooy, &c.

Swijgt gy raat ter quader trouwen,
 Dit waar al te onbeleeft;
 Met dien Bruyd'gom wil ik houwen
 Die my eerst verkooren heeft:

Strooyt, &c.

Doet uw ampt, waar is den Degen

Die my door een korte doot,
Al te op-gehoopten zegen
Storten zal in d' open schoot?

Strooyt, &c.

Hier mee stontse, bad, en boogse
Onder 't zwaart het teere vleys:
't Hooft viel af; maar opwaarts vloogse
Met de Ziel naar Gods Paleys:
Strooyt roo Roosen, Lelien-blaan,
Agnes heeft den strijt voldaan.

Maar nu zy haar strijt volstreden
En ontfangen heeft de Kroon,
Wil zy ons door haar gebeden
Gunstig zijn by Godes Zoon,
Dat wy ook door ons loop-baan
Eens met haar te Buyloft gaan.

Amen Agnes, God wil geven,
In wiens oogen gy behaagt,
Dat wy ook zoo lijtsaam leven,
Bid dit voor ons waarde Maagt;
Dat wy dese zelve baan
Eens met u ter Bruyloft gaan.

Van de H. Agnes.

Stemme: *Ik drink de nieuwe Most.*

Agnes getrouwe Maagt,
Door liefde die gy draagt
Tot uwen Heer, gy blijft aan hem gehegt,
Door d'eerste liefde zoo geheel opregt:
Wie dat u komen aan
Weet gy zeer haastelijk weer af te slaan,
Die gy bemint is schoon en edel,
Wijs, magtig en goet,
In rijkdom overvloed.

Agnes van waar komt gy,

Zoo wijs, stadig en bly?
 Zoo jong bejaart? ik zie in uw gemoet
 Dat uw hert leeft in vreugden overvloed;
 Daarom en agt gy niet
 Al 's werelts gift en eer, die u geschiet,
 Den hoogsten Heer kan u versaden;
 Niemand is gelijk
 Aan hem in't Roomsche Rijk.
 O Bloem! ô Roomsche jeugt!
 Te regt gy u verheugt
 In uw present, waar op gy draagt uw' rom,
 Door het cieraat van uwen Bruydegom;
 Die schoon Karrekant,
 Ende Oor-ringen tot een onderpant:
 't Rootverwig k'leur aan uwe wangen
 Toont uw' liefde groot,
 Als gy uw bloet vergoot.
 Verkrijgt ons zuyver Maagt,
 Dat God die gy behaagt,
 Ons zoo bemint, dat wy gedagtig zijn
 De goede inspraak die hy schenkt aan mijn;
 Waar mede hy ons trekt,
 En zijne liefde zoo geheel ontdekt,
 Dat wy getrouw in Iesus Liefde
 Mogen blijven staan,
 Gelijk gy hebt gedaan.

Het Vader onze.

Stemme: *Ik heb de groene straten, &c.*

1. *ONs* Vader God gepreesen,
 Die in den Hemel zijt,
 Geheyligt zoo moet weesen
 Uw' Naam gebenedijt.
 Geheyligt, &c.
2. Uw Rijk van grooter waarden,

Laat komen metter spoet:
In Hemel en op Aarden
Geschied' uw' wille goet.

In Hemel, &c.

3. Wilt ons, ô Heer! verleenen
(Koning van magten groot)
Peys, Vreed' en ook met eenen
Den Kost, tot 's levens noot.

Peys, &c.

4. Vergeeft ons Heer verheven,
Al dat wy schuldig staan;
Gelijk wy ook vergeven,
Die ons hebben misdaan.

Gelijk, &c.

5. En laat ons tog niet vallen
Ook in tentatie quaat:
Maar Heer verlost ons allen,
Van 's vyants boosen raat.

Maar, &c.

De Engelsche Groetenis.

Stemme: *Als vooren.*

1. *IK* groet u vol van gratie,
Sprak d'Engel Gabriël,
Met u tot aller spatie,
Is God Emmanuël.

Met u, &c.

2. Want onder alle Vrouwen
Zijt gy gebenedijt:
Gelukkig die aanschouwen
Uw' glorie met Iolijt.

Gelukkig, &c.

3. Gebenedijt moet wesen
Iesus uws Lighaams dragt:
Door hem zijn wy geresen
Al uyt des vyants magt.

Door, &c.

4. Maria Godes Moeder,
Wilt ons gedagtig zijn:
Bid voor onsen Hoeder,
Nu., en in doodes pijn.

Bid voor, &c.

Op onser L. Vrouwen Lichtmis. Den 2. Febru.

Stemme: La buore d'artus.

PRIesters en brengt geen offerhant,
 't Onnosel Lam is hier,
 de Moeder en het kintje brant,
 En haalt geen ander vier;
 Brengt ons 't Rantsoen,
 't Was niet van doen,
 't Is God die gy opdraagt,
 Gy hebt gebaart,
 God heeft gepaart;
 Ook Moeder zijt en Maagt.
 Ziet Simeon die is verblijt,
 Hy roept: ô grooten Heer,
 Zijt gy gebooren in den tijt?
 U b'gin was nimmermeer:
 O zoet kley Wigt,
 Gy zijt ons ligt,
 De glory van uw volk:
 Het Heydendom,
 Draagt ook haar rom;
 Want gy weg neemt hun wolk.
 Zuyvre Maagt, ey gunt my 't geluk,
 Ik 's Hemels schat eens draag,
 Ook aan mijn mont en herte druk,
 Door liefd' ik naar hem jaag:
 Ontfangt tot pant,
 Mijn hert dat brant,
 En nimmer wert gebluscht;
 Laat gaan in vree,
 Uw knegt is ree,
 Naar zijn gewenste rust.
 Gy Heyl'gen die hier zijt vergaart,
 Ik bid u duysen-fout,
 Dat gy uw hert met 't mijn' eens paart,
 't Geen is in liefd' zoo kout,
 Ioseph verheugt,
 Anna vol vreugt Is,
 't Kintje zoetjens lagt,
 Maria bly,
 Die zullen my
 Geven 't geen ik verwagt.

Van Sinte Dorothea. Den 6. February.***Stemme: O Eeuwig God Almagtig.***

't MOet regen of vriesen
 Dat brengt de Winter mee,
 Wie zou 't hier anders kiezen,
 Sprak wijlen Dorothee?
 Wanneer zy hing getogen
 Voor Christus aan de pley;
 Nu moet men wat gedogen,
 Hier namaals komt de mey.

De Mey van 't eeuwig leven,
 Daar is geen herfst nog Lent,
 Geen zweeten nog geen beven,
 Men blijft daar ongeschent:
 De Lelien en Roosen,
 Zijn in dat Lant gewoon
 Te blinken en te bloosen,
 Altijt al even schoon.

O Lent! ô zoete Somer!
 Na u verlangt mijn Geest,
 Uw wensch maakt my heel vromer
 Als ymant oyt geweest
 Is die de grootste lusten
 Des Werelts hebben mag;
 Want eeuwig zal ik rusten
 Voor eenen harder dag.

Al diergelijke woorden,
 Sprak Dorothea fier,
 Daar het den Regter hoorden;
 Terwijlen den Griffier,
 Nu voor hadde gelesen
 Haar Vonnisse des doots,
 En tot het zwaart verwesen
 De reyne Dienstmaagt Gods.

Hy nog belust tot gekken,
 Zoo als zy ging ter doot,
 Sprak, wilt gy zoo vertrekken
 Schoon Kint, na 'd open schoot
 Uw's Bruyd'goms? daar de Hoven

Haar Vruchten alle Maant,
 Zoo dragen als beloven,
 De Christenen vermaant?

Zent my, zoo 't komt gelegen,
 Een proefje drie of vier
 Van die gebloemde zegen;
 Zy sprak, 'k zal 't doen Griffier:
 En trat gemoedigt heenen
 Na 't bloedige schavot,
 Bad God, wilt hem verleenen
 Genaa voor desen spot.

Mits daald' een Engel neder,
 Brengt Paradijs gewas;
 Zy sprak, brengt dit straks weder,
 Om Gods wil brengt het ras,
 Terwijlse my onthoofen;
 U is tog wel bekent
 Aan wie ik flus beloofden
 Dit Hemelsche present.

Den Engel zweefden heenen,
 De Maagt vergoot haar bloet,
 En d' Engel is verscheenen,
 Met zoo verweent een groet.
 Theoph'lis hert verkeerde,
 Door 't wonder over groot,
 Dat hy Gods Hof begeerde
 Door 't zwaart gebragt ter doot.

O Dorothee! des Heeren
 Getrouwe Martelaar,
 Uw voorschrift doet ons leere
 al wat hier zuur of zwaar
 Te lijden valt, zoo dragen
 Gelijk men is gewent,
 Des Winters op 't behagen
 Van d' Hemelrijkse Lent.

Van Sinte Apollonia. Den 9. February.

Stemme: Zal ik nog langer met.

Gelijk men ziet met groote stroomen,
 Als de sneeuw door de Sonne smelt,
 Het water van de Bergen komen,
 En ruysig dalen in het velt,
 Werpen ter neer,
 Tot elken keer,
 De Kerken, Huysen, Boomen ende Vee,
 Tot dat zijn kragt verlooren blijft in Zee.

Even met zulken rasernye,
 Met zulken fury en geweld,
 Binnen de Stad Alexandrien,
 Wierden de Christenen gequelt,
 Berooft, Gebloot,
 Gewont, gedoot,
 Zeer jammerlijk gesmeeten en geplaagt,
 En dan ten lesten uyt de Stad gejaagt.

Een Tovenaar boos en bloetgierig,
 Was oorsaak van dit wreet bestaan,
 Hy zag de Christenen zeer vierig,
 En zijn Afgodery vergaan:
 Riep met verdriet,
 En ziet gy niet,
 Ons Kerken werden geheel desolaat,
 En onse Goden-dienst die wort versmaat.

Zullen wy dan nog meer gehengen,
 Gy oude Borgerye, dat
 Ons dese vreemde Christ'nen brengen
 Een nieuw Geloof in onse Stad?
 Van een God,
 Die zelfs bespot,
 Gekruyst, gedoot is, in zijn eygen lant?
 Dat wy 't gedoogen is een groote schant.
 Daar zagmen't volk bloetsugtig loopen

Gelijk de Wolf na 't Schaapje doet
 Om haare handen te gaan doopen
 In het onnoosel Christen bloet;
 Met groot gedruys,
 Wert ieders huys
 Dat voor een Christen huys maar was bekend,
 Berooft, gebrooken en deerlijk geschent.

Daar was een Maagt ter zelve Stede,
 Met name Apollonia,
 Nu wel bejaart, eerbaar van zeden,
 Van goeden naam, die vroeg en spa,
 Was in't Gebed,
 En Christus Wet
 Zoo wel geoeffent, en in Deugt geleert,
 Dat zy van yeder was met regt ge-eert.

Men heeft dees Maagt voor alle zaken,
 Voor eenen Afgod neer geset,
 Men zeyd' zy Christus zou verzaken,
 En d'Afgo'on off'ren na haar wet;
 't Welk zoo zy koen,
 Niet wilde doen,
 En blijven Christum haaren God getrouw,
 Dat men haar levendig verbranden zou.

Maar Apollonia van binnen
 Ontsteeken met een yver groot,
 Der Martelaren Kroon te winnen,
 En sterven zoo gewensten doot,
 Heeft haar geseyt:
 Ik ben bereyt
 Voor mijnen God, die ik zoo zeer bemin,
 Een wreeden doot te lijden naar uw zin.

Waar op zy vreeselijk verbeeten,
 Terwijl de Maget stille stont,
 Wiert op haar aansigt zeer gesmeeten,
 De tanden sloegense uyt haar mont;
 Doen wiert de Maagt, Wed'rom gevraagd

Of zy d'Af-goden Eere wilde doen,
 Of na't bereyde vuur haar dat'lijk spoen?
 Gods Geest ontstak in haar van binnen
 Een vuur dat alle pijn verstoot,
 Waar door zy alles kon verwinnen,
 En als een Sampson ging ter doot;
 Zy sprong in't vier,
 Door Gods bestier;
 Haar yver wies zoo nade Martel-kroon,
 Dat sy niet tragt' als te zijn by Gods Zoon.
 Daar zit zy nu zoo hoog verheven
 By 't Hemelsch geselschap zoet,
 Zy wenscht niet meer op d'Aard te leven,
 Maar wort van 't Hemelsch Heyr begroet:
 Zy krijgt tot loon,
 Een schoone kroon,
 Wiens glory nooyt gedagt bedenken kan;
 Men roept haar hulp in noot en Tant-pijn an.

Van Sinte Matthys. Den 24. February.

Stemme: *Den tyt is hier.*

HOort Broeders, hoort,
 Sprak *Petrus*, opgeresen,
 In het midden van
 Schier hondert twintig man:
 Weet dat behoort,
 De Schrift vervult te wesen,
 Die ons is verkont,
 Door Davids zuyvre mont:
 Van hem, die wel eer,
 Verkooren van den Heer,
 't Gesantschap had met ons gemeyn;
 Maar namaals wierde Capiteyn
 Van 't bebloede vaan,
 't Welk *Jesum* tasten aan.
 't Is wel bekend,
 Van alle d'Ingeseeten
 Van Ierusalem,
 Door algemeene stem,
 Hoe hy geschent,
 En midden door gespleeten

Is, als hy hem vast,
 Gemaakt had aan een bast;
 Zoo dat hem ter loop,
 Al 't ingewant verdroop,
 Ia zelfs men nu nog op dees dag
 Den Akker zien en noemen mag,
 Daar hem mee vergoet
 Was het regtvaardig bloet.

Daar naar-de-maal
 Ons David heeft beschreven:
 Woest zy haar gesin,
 En niemant woont daar in,
 Hy werde kaal;
 Zijn Bisdom zy gegeven
 Aan een ander Man,
 Die 't wel bedienen kan:
 Zoo is 't maar reen,
 Als datter weerom een
 Van dese die hier met ons staan,
 En hebben uyt en in gegaan,
Jesum vol genaats,
 Zal komen in zijn plaats.

Op dat hy mag,
 Beneffens ons getuygen,
 Door des werelts ront,
 Als een gewis oorkont,
 Dat naar den dag,
 Die *Jesum* dede buygen,
 Het gekroonde Hooft,
 Nu van de Ziel berooft,
 Hy weer van de doot,
 Verwekt is even groot,
 Ten hemel op-gevaren is,
 En dat hy weer van daar gewis,
 Om te regt'ren al
 De menschen, komen zal.

Met dese reen Zweeg *Petrus*, en men stelde
 Midden in de Schaar,
 Een uytgelesen paar;
Joseph was d' een,
 Die men regtvaardig melde,
 Deugtsaam ende wijs;
 De tweede was *Matthys*:
 Doen daar even zeer,
 Geroepen, nu, ô Heer!
 Die al de herten zijn bekent,
 Uw oogen naar uw knechten went,
 Toont ons wie van tween
 In d'open plaats zal treen.

In d'open plaats,
 Die Iudas heeft gelaten
 Voor de droeve stee,
 Van 't onge-eynde wee,
 Daar hem de maats,
 Van satan, nu met platen
 Van root gloeyent staal,
 Doet boeten 't wit metaal:
 't Wit metaal eylaas!
 Daar mee hy als met aas,
 Gevangen van de helsche logt,
 Zijn Meester aan de Io'on verkogt;
 't Was te snoode koop,
 Die hem bragt tot wanhoop.
 Wat meer, men dee,
 De Mannen alle beyde
 Looten, wie van hen,
 Verkrijgen zou de stem:
 End' even ree,
 Den Hemel hem verscheyde,
 Gevende den prijs
 Op't voorhoofd van *Matthys*:
Matthys greeg van God
 Op't hoofd het hoogste lot:
 Veel geluks dan in den Heer,
Matthys met uw verkregen eer;
 Loot dog voor ons mee,
 Een uytgelesen stee.

Van het Mirakel tot Amsterdam,

In de H. Stee. Den 13. Maart.

Stemme: Pange Lingua Gloriosi.

O Gy Bataviers verheven,
 Looft den Heer met dankbaarheid,
 Wilt hem vry Lof-zangen geven,
 En maakt ook uw hert bereyt:
 Dat de vrugt aan u mag kleven
 Van dit wonder werk verbreyt.
 Doen in Amsterdam, voor desen,
 Aan een Man in stervens noot,

Is geschiet alsoo wy lesen,
 Die ontving het Hemels Broot:
 Om dat hy door hoop en vrees
 Mogt ontgaan der zielen doot.

Dog den zieken, hoe hy 't maakten,
 Moest, maar 't was hem een dangier,
 Dat hy dese spijs uytbraakte,
 En liet worpen in het vier,
 Door de vrouw die hem bewaakten;
 Maar, ô Goddelijk bestier!

Die hem niet en laat verbranden
 Van den brant; maar toont hem klaar,
 En die vrouwelijke handen
 Hebben uyt de vlam voorwaar,
 Onses ziele onderpande
 Opgeheven wonderbaar.

En den Priester gaan verklaren,
 Die zy alles heeft beduyt,
 Om haar ziel niet te bezwaren;
 Hy het Heyligdom op-sluyt:
 Maar wat wil den mensch bewaren,
 Dat moest schijnen overluyt.

Hy besluyt het tot drie keeren,
 En ten lesten peynst hy waar,
 Dat hy't men een grooter eere,
 Stellen most op 't hoog Autaar;
 Om dit wonder te vermeerren:
 En God toont zijn goetheyt daar.

Aan veel Zieken, Kreup'len, Blinden;
 Ia den Keyser zelfs geree,
 In zijn noot hem ook liet vinden
 In dien schoonen heyl'gen Stee;

Ook die door onstuure winden
Varen op de woede Zee.

 Hebben die daar hulp gekregen,
Als ons nu nog is bekend,
Amsterdam wat hebjer tegen?
Eert dan 't Heylig Sacrament;
God zal door zijn rijke zegen
U niet laten in ellent.

Van Sint Joseph. Den 19. Maart.

Stemme: O Zalig Heylig Bethlehem.

DEes Ioseph kreeg van Pharao
Geen gout Gespan, of Ros en Wagen;
Maar van d'Heer *Jesus* in het stroo,
En heeft hem op zijn hals gedragen.

 Behoeder van dat Edel Graan,
Voor ons een Goddelijke Spijse:
Dat 's meer als 't Zaat van Canaan;
Dus wy u grooter eer bewijsen.

 Gy gaat steeds voor van duegt tot deugt
In een regtvaardig zuyver leven;
Dies wiert u met gemeene vreugt
Den naam van *Jesus* Va'er gegeven.

 Een naam (hoewel God niet gebaart
En was, dan van een Maget-moeder)
By u verdient, om dat gy waart
Zijn Moeders Bruydegom, zijn Voeder.

 Dit is een eer, die u alleen
Van God gegeven is op Aarde;
Waar uyt wy zien met goede reen,
Hoe groot gy zijt by God in waarden.

 Nu komen wy uyt Canaan

Tot u, met hongers noot bevangen,
 Van 't Hemels broot, regtvaardig man
 Verkrijgt 't ons, want wy zeer verlangen.

Want u en was het Tarwe-greyn
 Bevolen niet, als gy 't bewaarde,
 Voor u alleen; maar om 't gemeyn
 Te maken aan de gantsche Aarde.

Bid dan voor ons, en deylt ons mee
 't Geen u gegunt was te bewaren;
 Op datw' in een gewenste ree,
 Met u hier namaals bly vergaren.

Onse L. Vrouwe Boodschap. Den 25. Maart.

Stemme: *Schoonste Bresilida.*

O Over groot faveur,
 Ziet een Ambassadeur,
 Een Prins van 's Hemels Hof,
 Die komt nu dalen of,
 Hy brengt de vrede naar ons wensch,
 Spreekt van hooge zaken,
 Om 't Huw'lijk te maken
 Tusschen God en de Mensch
 Den Vorst zijn gulde staf,
 Leyt Kroon en Mantel af,
 Buygt hèm en valt te voet,
 Eer hy de Maget groet;
 Den Prins ootmoedelijk hem draagt,
 Niet nader derft komen,
 Die nooyt plagt te schromen,
 Dan voor God en dees Maagt.
 Met een nedrig gemoet,
 Heeft hy Gods Bruyt gegroet,
 Verklaart dat 't eeuwig Woort

Uyt haar zou komen voort:
 Zy overleyt in haar verstant,
 Begost eerst te vreesen,
 Betrouwde 't kost wesen,
 Door Gods mogende hant.

O Maagt zijt niet bevreest,
 U zal den Heyl'gen Geest,
 Omlommeren u Hert,
 Zult baren zonder smert:
 Ziet hier de Dienstmaat van den Heer,
 U slaag wilt gebieden,
 U Woort moet geschieden,
 Uw wil zy mijn begeer,

Van S. Philippus en Jacobus. Den 1. May.

Stem: *Aanziet hoe Jesus schreyt.*

Philippus Bethsaida,
 Iacobus van Kana,
 Beyd' Galileeusche Mannen,
 Gebooren in een Lant,
 Beyd' met de naam van Sant
 Wy eeren uwen vannen.

Apostels alle bey,
 Gestelt in eene rey,
 Van God den Heer gepreesen;
 Gods woorden hebt gy klaar,
 Gepreekt in't openbaar
 Zonder schroom ofte vreesen.

Philippus in Azia,
 Ook in Schetien na,
 En Phrigia ging leeren:
 Iacobus die voegt hem,
 Binnen Ierusalem,
 Om Christ'nen te vermeerden.

Zy storten beyd' haar bloet,
 Voor onsen Heere goet,
 Philip aan't Kruys door steenen;
 Iacobus 't Hooft geklooft,
 Een zwaren stok op 't hooft
 [??er] geslagen met eenen.

Philippus, Iacobus,
 Gy zijt nu beyde dus
 Hooge by God verheven;
 Gy nu in vreugden leeft,
 Nu hy u 't leven heeft
 Wederomme gegeven.

Wy bidden u nu bey,
 Op desen eersten Mey,
 Bid voor ons arme Menschen,
 Dat wy eens met geneugt,
 Met u mogen in vreugt,
 Ook leven na ons wenschen.

Op de vindinge van het H. Kruys. Den 3. May.

Stemme: Helena Keyserinne trekt.

D'En Keyser Constantinus ziet
 Een Kruys in de Logt,
 Dat d' overwinning hem aanbiet,
 Gelijk hy besogt:
 Hy slaat Maxent,
 Met zijne bent,
 En maakt daar door een Oorlogs ent;
 Stelt 't Kruys in zijn Wapen,
 Door de oorlogs knapen,
 En alle geschapen,
 Die Christus kent.

Zijn Moeder wort tot 't Kruys beweegt,
 Door een zeer groot ligt
 Dat zy al van den Hemel kreeg,
 In hare gesigt,
 En zy reyst voor,
 Gantsch ongestoort,
 Tot daar den Heere was vermoort;
 Daar vint zy drie Kruysen,
 In donkere kluysen,
 Zy doetse verhuysen,
 Alsoo 't behoort.

Men toont de Kruysen daar terstont
 Aan een ygelijk,
 Zoo als men die in d' aarde vont
 Alle drie gelijk;
 Niemand zoo ras,
 Wist op dat pas,

Welk dat het Kruys des Heeren was,
 Voor dat het een trouwe,
 Zieke, kranke vrouwe,
 Geheel van haar rouwe,
 En ziek't' genas.

Men legt de Vrouw op't eene Kruys,
 Op 't andere mee,
 In 't by zijn van het Ioods gespuys,
 Ter zellever stee:
 't Was al om niet,
 Heleen dit ziet,
 Zy had daar in zeer groot verdriet;
 Maar als men haar leyde,
 Op 't derde, zy zeyde
 De ziekte die scheyde,
 En haar verliet.

De Keyserinne dankt den Heer
 Voor dit wonder werk,
 En zy liet daar tot zijnder eer
 Timmeren een Kerk;
 Van 't Kruys geheel,
 Liet zy een deel
 Daar blijven tot een schoon juweel:
 Om liefde te toonen,
 Zont zy aan haar Zoone.
 Van 't Kruys-hout zeer schoone,
 Bysonder veel.

Den Keyser hielt dit Kruys zeer waar'd,
 Zijn Moeder met hem,
 Dat zy gevonden had in d'aerd'
 By Ierusalem;
 En hy zent weer
 Na zijn bekeer,
 Van 't Kruys na Romen, tot Gods eer;
 Daar d' Heydenen leeren,
 Tot God haar bekeeren
 En d' eere vermeeren,
 Van onsen Heer.

Van Sinte Bonifaas. Den 5. Juny.

Stemme: In een Priëel van Bloemen.

Hoe dus gy Vriesche koppen?
 Waar toe dit groot geraas?
 Waar toe al dese stroppen,
 Gedraayt op *Bonifaas*?
 Verdienen zijn weldaden,
 Waar mee gy zijt beladen,

Zulk loon, ô Vriesche dwaas?
 Wel hoe dus hart van nakken?
 Veel harder als een steen;
 Durft gy aan stukken hakken
 De leden van den geen,
 Die u tot't eeuwig leven
 Den ingang heeft gegeven?
 Ey! foey! het heeft geen reën!
 Heeft u wel ooyt voor desen,
 Zoo lang de eeuwen staan,
 Yemant zulk goet bewesen?
 Yemant zoo veel gedaen?
 As gy u groote zonden
 Neerlaagt, heeft u ontbonden
Bon'faas, door zijn vermaan.
 Hy verliet Engelande,
 Hy liet zijn Edel Huys,
 Om in ons woeste strande
 Te preeken *Christus Kruys*,
 Door last van die te Romen,
 Naar *Petrus* hadd' bekomen
 Te zenden dienaars kuys.
 Maar wel tot uwer baten,
 Ia 't opperste genot,
 Als die u deet verlaten,
 Voor eenen waren God,
 De valsheyt en de vlekken
 Doen uyt uw Zielen trekken,
 Door 's Doopsels heylig lod.
 En nu was hy gekomen
 Om u van minst te meest
 Te sterken, en te vroomen,
 Door *Chrisma*, in den Geest:
 Wat weldaat is 't van allen,
 Waarom gy overvallen
 Des man komt onbevreest.

Baldadige Vyanden,
 Gaat vry aldus te werk,
 Houwt, hakt, bebloede handen,
 Den Stigter van uw Kerk;
 Ia stort, regt als verraders,
 Dat diere bloet uws Vaders:
 Och! dit 's uw Zielens-merk.

Den tijt zal nog eens komen,
 Dat door 't vergooten bloet
 Zijn Graf-stee uyt zal stromen
 Een klare water-vloet,
 En dat om 't allen tijden
 De Werelt te verblijden,
 Uw quaat, voor al zijn goet.

Schikt maar dat gy uw zonden
 Met Christelijke boet,
 Nu en tot allen stonden,
 Mee-waardelijk vergoet:
 Hout zijn gepreekte woorden,
 Bid voor 't Lant dat hem moorde,
 Volgt hem met goede moet.

Op de Geboorte van S. Jan. Den 24. Juny.

Stem: 't Vuur brant zeer.

HEyligman,
 Den Heer heeft u besint!
 Sint Iohan,
 Gy zijt van God bemint,
 En waart bemint voor desen tijt,
 Eer dat gy nog gebooren zijt;
 U God gy ken
 Eer gy gebooren bent.
 Zacharias,
 Uw Vader was bevreest,
 Als hy was,
 Aan den Altaar geweest,
 Wanneer den Engel hem verklaart
 Dat hem zou zijn een Zoon gebaart,
 Die ongeblaamt,
 Iannes zou zijn genaamt.
 U Moeder ging,
 En u zes maanden draagt,

Zy ontving,
 Gods Moeder ende Maagt,
 Zy spreekt Gods Moeder eer en deugt:
 Gy prijst den Heer met groot geneugt,
 Gy springt verblijt,
 Als nog besloten zijt.

U Vader stom,
 Schreef na des Engels woort
 Dat daarom,
 Zeer kort na uw geboort,
 Elk van een ander name sprak,
 Opdat zy zouden met gemak,
 Weten bequaam,
 Iohannes is zijn naam.

Nog zeer jong,
 Was hy van jaaren maar,
 Als hy gong,
 Hem kleeden in het haar,
 En leefden zoo met vreugt in pijn,
 Als Heremijt in de Woestijn,
 Liet hem versaan
 Met Honing en Sprinkhaan.

Hy ging voort,
 In deugden onvervaart,
 Godes woort,
 Heeft hy den mensch verklaart:
 Ioden dagten 't was haaren Heer,
 Iohannes kent den Heere meer,
 Sprak die is 't ziet,
 Maar ik en ben het niet.

Sprak tot hen,
 Heeft haar geopenbaart,
 Ik maar ben,
 Een stem die u verklaart:
 Maakt u des Heeren weg bequaam,
 En preeke u des Heeren naam,
 Die ik zijn schoen
 Niet waardig ben t'ontdoen.

Ziet het Lam,
 Gods Zoone onbesmet,
 Dat daar quam,
 Om te voldoen de Wet;
 t' Welk al des Werelts zonden draagt,
 Gebooren van een zuyver Maagt;
 Dies zijt verblijt,
 Dit lam ons al bevrijt.

Iannes loopt,
 En preekt de menschen aan,
 En hy doopt,
 Christus in de Iordaan;
 Doen op God quam den Heyl'gen Geest,

Als een Duyf zitten onbevreesd,
 Hoort Iannes schoon,
 Dit's mijn beminde Zoon.
 Op het laatst,
 Heeft hy gestort zijn Bloet
 Als verbaast,
 Herodes was verwoet,
 Om dat Ioannes hem bekijft
 Van 't overspel dat hy bedrijft:
 Door dit vermaan,
 Liet hy hem 't hoofd af slaan.

Van den H. Petrus en Paulus. Den 29. July.

Stem: *Weest Nymph gegroet.*

PEtrus Galileen, En Paulus Hebreen,
 Wy vieren u beyd' op desen dag,
 Eeren u 't zamen in een gesag:
 Ons God is 't geweest,
 Die door zijn geest,
 Eerst heeft getrokken op deser aart,
 Petrus van 't net, en Paulus van 't paart;
 Zy hoorden Gods woorden,
 En zijne Stem,
 Zoo haast zy hem hoorden,
 Zy volgden hem,
 Zy leeren en preeken,
 Gods wil met vlijt,
 Dat heeft wel gebleeken
 In haaren tijt.
 Onsen Heer belooft,
 Dat Petrus het Hoofd
 Van zijn Kerke zoud' blijven altijt,
 Om van Zatan's magt te zijn bevrijt;
 En hy spreekt met een,
 Gy zijt een steen
 Daar ik mijn Kerke op bouwen zal;
 Uw navolgers ik behouwen zal:
 En Paulus bekeert strak,
 In 't oogenblik,
 Zoo haast onsen Heer sprak,
 Krijgt hy een schrik:
 De Heer sprak, waarom Vervollijt gy my?
 En Paulus sprak wed'rom, Heer wat wilt gy?
 Dese Mannen beyd',
 Zijn door Gods geleyd',

Gaan preeken het woort des Heeren klaar,
 Aan Heyd'nen en Ioden openbaar:
 En zy gingen voort,
 Van 't een tot 't ander oort,
 Bekeerden veel menschen tot haar God,
 Verklaarden haar klaarlijk zijn gebod,
 Bevesten het vast'lijk,
 Door teekenen veel,
 Bewesen het kragt'lijk,
 Ende geheel;
 Zy vreesden den Heere,
 Dienden hem wel,
 En gaven God eere,
 Na zijn bevel.

Keyser Nero wreet,
 Dit gruwelijk speet,
 Hy liet haar beyde vangen wel haast,
 Door wreetheyt verwoet, en zeer verbaast,
 Wijst haar ter doot,
 Met toornigheyt groot;
 Petrus gekruyst met het hoofd na d' aart,
 En Paulus onthalst door een beuls zwaart;
 Dus zijn zy gestorven,
 Voor Godes Naam,
 En hebben verworven,
 Een vreugde te zaam:
 Wy bidden, Gods Heyl'gen,
 Bid voor ons nu:
 Verkrijgt ons een veyl'ge Reyse tot u.

Op den Feest-dag van S. Jacob. Den 25. July.

Stemme: Het viel een Hemels douwe.

DE Sebedeeusche-Vrouwe,
 Met een beleefde groet,
 Viel God ter goeder trouwe,
 Eerbiedentlijk te voet:
 En hy, wat's u begeere?
 Heer, zeyd' zy, anders niet,
 Dan dat gy heft tot eere
 Mijn Zoonen, dieg' hier ziet.

Ach, sprak hy, gy en weete
 Geensints wat gy begeert!
 Van 't Goddelijk secreete,

Gy moet eerst zijn verneert,
 Eerst moet gedronken zijne
 Van u, en van haar elk,
 Mijn bitt're alsem-wijne
 Van mijnen bitt'ren Kelk.

O Iacob! die met reden
 De Meerder heeten meugt,
 Den Heer heeft op u heden,
 Uyt zonderlinge deugt,
 Gelijk hy hier beloofde,
 Geheven zijne hant,
 Als u herodes kloofde
 Den Hals, het dierste pant.

Weest met den beeker blye,
 Dan nademaal gy nu,
 Zijt van de plagen vrye,
 Zoo is het dat wy u,
 Bidden ootmoedelijke
 Dat gy door u gebed,
 Ons kloekt blymoedelijke
 In uw gepreekte wet.

Verbid, naar dit uw sterven,
 Heer Iesum, onser elk,
 Dat deel dat wy verwerven
 In zijn voornaamde Kelk;
 Dees zijn wy t' aller tijde,
 Te drinken wel gemoet,
 Te strijden met verblijde,
 Tot 't leste van ons bloet.

Op den Feest-dag van den H. Ignatius Loyola,
Fondateur der Societeyt Jesu. Den 31 July.

Wijse: De Zon aan 't klimmen.

Wie zal 't vertalen,
 Alle Gods minne-stralen,
 Die uw hert deed' ontfonken,
 Te Manresa? wiens spelonken
 g' Hebt besproet,
 Met uw bloet,

En ook met een tranen-vloet,
 Hoe dikmaals heeft u niet
 Des Hemels Koningin gegeven een visiet?
 Door haar geleyt hebt gy geschreven,
 Door Gods Geest ook aangedreven,
 d' Exerctie, wiens verhoog,
 Is Hemels hoog.

Al zonder roemen,
 Zullen dees spelonk noemen
 Het *Pathmos* van groote wonder,
 Daar God alles in't bysonder
 Heeft gestelt,
 Grooten Helt,
 Met een gantsch Compagnie,
 Onder de Lely zout vergaren zuyver bie,
 Om tegen *Luther* in te varen,
 En Gods Kerke te bewaren
 Van dees boose ketterey,
 En tyranny.

O nieuw Zoldaten!
 O uytverkooren Vaten!
 Die Gods naam zult gaan dragen
 Alwaar de Son haar wagen,
 Heeft geboeyt,
 Gy uw spoeyt,
 Uw yver nog verder vloeyt:
 Gy gaat tot voor de Hel,
 En weet zoo zoetjens neer te dalen, evenwel
 Der zielen buyt daar uyt te halen,
 Komen voor haar Vader staan,
 Zoo rijk gelaan.

Plukt groen' laurieren,
 Komt Loyola vercierien,
 Vlegt een kroon, zingt victory
 Die Gods meerder eer en glory,
 Met volmagt,
 Heeft betragt,
 In zijn Kinders ook volbragt:

Die nu zeer blijdelijk,
 Haar palm-takken hem opdragen al gelijk;
 Maken een triumphanten wagen,
 Om ter glorie op te dragen,
 Dees Patriarch en Propheet,
 Ons nooyt vergeet.

Van Sinte Ignatius.

Stemme: *Als 't begint.*

Ignatius veragt
 De werelt met haar pragt,
 Verstoot ook met de voet
 All' rijkdom, eer en goet:
 Ignatius verheven hoog,
 Die riep altijd met herten bly,
 Ter eeren Gods het zy.
 Als nu den kloeken Helt,
 Zijn Herte had gestelt,
 Op *Jesus* liefde groot,
 Volgt hem tot in der doot:

Ignatius, &c.

Tot glory van den Heer,
 Dat was al zijn bekeer,
 En Zielen zaligheyt
 Was hy altijd bereyt.

Ignatius, &c.

Als hy de Societeyt
 Zoo heerlijk had verbreyt,
 En dat hy groote brant
 Ontstak aan alle kant:

Ignatius, &c.

Dienaars van *Jesus* zoet,
 Komt volgt u Harder goet,
 Hy is u voorgegaan,
 Ziet eens zijn leven aan:

Ignatius, &c.

Dan is u ook bereyt,
 Gelijk hy heeft voorseyt,
 t' Aanschouw' in 's Hemels Throon,
 Het Godd'lijk wesen schoon:

Ignatius, &c.

Heylige Vader goet,
 Wy bidden met ootmoet,
 Helpt ons in onsen strijt,
 Gy die ons voorspraak zijt:
 Ignatius, &c.

***Van den H. Dominicus, Fondateur van de
 Predik-heeren orden. Den 4. Augusty.***

Stemme: La Galjaarde.

DOminice zeer kloeken Helt,
 Gy zijt tot een pilaar in Gods Kerk gestelt:
 Den Apostel aan u zijn brieven gaf,
 Sinte Pieter reykte u zijnen staf.
 Dees ontfing gy, en wiert gesant,
 Eenen Heraut, een Hemelschen Predicant:
 Tegen d' Albigoyzen hebtg' u gestelt,
 Die met Gods hulp verwonnen en gevelt.
Innocent kost u niet weerstaan,
 Als hy u zag stutten de Kerk van Lat'raan:
 Gaat *Dominice* gaat, preekt over al,
 Hondert duysent zal wesen uw getal.
 Die gy geven zult aan Gods Kerk;
 Glorie zy aan u voor dit Goddelijk werk:
 Is 't wonder dat gy de werelt verligt,
 U aanschijn blonk als gy waart een kleyn wigt.
 Uw zuyverheyt geeft eenen glans,
 En ook een zeer zoeten geur der Roosen-krans:
 Waar mede gy de Heyl'ge Moeder kroont,
 En zy haar liefde aan uw Order toont.

Van Sinte Laurentius. Den 10. Augusty.

Stemme: Edel Karsouw.

Sint Laurens zag
 Paus Sixtus, oud van dagen,

Kloekmoedig gaan ter doot,
 Riep met geklag,
 En woorden overslagen,
 Waar gaat gy Priester groot?
 In al uwen noot
 Heb ik u niet begeven;
 Waarom scheyt gy,
 Priester Gods,
 Zonder my uyt dit leven?
 Wilt uwen Zoon,
 O Vader! niet verlaten;
 Want in die schatten al,
 Naar uw geboon,
 Die gy my hebt gelaten,
 Besteet heb over;
 In dit tranen-dal,
 Wilt my alleen niet laten:
 Want uw Dienaar heeft, mijn Heer,
 Uw dienste nooyt verlaten.
 Hy sprak zeer goet,
 Met troostelijke reden,
 Zoon ik verlaat u niet,
 Ik ga zeer zoet,
 Een weynig voor heen treden;
 Regt na drie dagen ziet,
 Hoort na mijn bediet,
 Zult gy ook by my komen
 Als gy hebt een zwaarder strijt,
 Voor Christus aangenomen.
 Den Regter hem,
 Op het woort van de schatten,
 En ook op Christus Naam,
 Naar Sixtus stem,
 Daar op straks dede vatten;
 Sprak valsch en onbequaam:
 Geeft ons 't Kerken goet,
 Want uw God slaat geen munte,
 En hy leert den Keyster 't zijn
 Te geven tot een punte.
 Veel Armen ras,
 Heeft Sint Laurens doen komen,
 Op den gestelden tijt,
 Als daar ook was
 Den Regter zonder schromen?

Trat tot hem als verblijt,
 En gingen met vlijt,
 Tot aan de heyl'ge Poorte,
 Zagen daar een grooten hoop
 Zieken van alle soorte.

Die baden zeer,
 Begeerig yet t' ontfangen;
 Den Regter wiert gestoort:
 Laurens sprak, Heer
 Waarom ziet gy zoo bange?
 Hy sprak zeer toornig voort:
 t' Za Beuls hem aanboort,
 Met langzaam vuur te prangen,
 Op een ys're Rooster heet
 Zijn sterven wilt verlangen.

Als hy dus lag,
 Op den Rooster en braden,
 Sprak kloek den Regter an:
 Ik met u lag,
 En ben haast gaar gebraden,
 Komt eet van my, Tyran;
 Uwe Vuur dat kan,
 Nog Rooster, my bezwaren;
 Want mijn Ziel, alree verblijt,
 Sweeft tusschen Eng'len scharen.

Op den Feest-dag van S. Laurens.

Stemme: *Patientie is goet kruyt.*

PATientie kruyt is goet men zeyt,
 Wy moeten het wel vast gelooven,
 't Is waar, 't is niet wijt uytgebreyt,
 In alle menschen haar hooven;
 Nogtans te deeg gepresen,
 Zoo lang als wy hier zijn,
 Te deser deugt moet wesen
 Van yder mensch van mijn,
 In u Laurenti;

Wanneer gy toonde, vroomer helt,
Op heeten kolen uw Patieny.

Als Laurens zag dat zijn goe-Vaar,
Sixtus ons heylig Paus van Romen,
Gevangen was, en van de schaar
Ter doot gevoert wiert, zonder schromen,
Zoo quam hy aan gevlogen
Met een beevende stem,
Met nat betraande oogen,
En sprak goets moets tot hem,
Met luyder keelen:
Zult gy mijn Heer, mijn eenig Vaar,
Zonder my u dus laten steelen.

O Vader! neemt uw Zoon dog mee;
Want zonder u kan ik niet leven,
't Zijn nu twee jaar ter Roomscher stee,
Dat ik mijn dienst u heb gegeven;
Ey toont dog meededogen
Aan my, uw minste knegt;
Want hoe zal ik dog mogen
Aansien dit groot onregt;
Laar ons niet scheidy;
Maar ik met u, en gy met my
Naar God-lant reysen alle beyde.

Stilt u dog Zoon, hebt goede moet,
Want grooter loon staat voor u open,
Ik ga een harde weg; maar zoet!
Gy moet een baan nog harder loopen;
Dus ziet eens na drie dagen,
Is 't niet een korten tijt?
Zult gy 't kruys mee na dragen:
Ik hoop immers met vlijt,
Tot u wensch rake.

Een harder Neut (vroom Kampioen)
 Met sterker kieser moeten kraken,
 Maar God behoet ons, wat leyt hier!
 Zeg is't ook wel een Salamander,
 Die dus leyt uytgerekt op't vier?
 Kijkt eens ter deeg: neen, 't is een ander,
 Die op dit harde bedde,
 Gestelt op brandent vier;
 Wel hoe! ziet daar, ik wedde
 't Is mensch, 't is reed'lijk dier:
 Laurens beminner
 Van dees tormenten, smert en pijn,
 Van Rooster van Vuur verwinner.
 Valeriaan! ô Keyser wreet!
 Ik ben al half genoeg gebraden,
 Keert om, tast toe, ik ben gereet,
 Wild van't gebrat uw Maag versaden;
 Want uwe Rooster harde,
 Uw Yser en uw Staal
 Is my een bedd', geen barde,
 't Is zat, zoet altemaal:
 Uw vuur'ge Koolen
 Zijn voor Laurens Laurieren schoon,
 Ook Palmen, Roosen en Fiolen.
 O vuurig vlamig martelaar!
 Verkrijgt ons dog dat wy hier kieser,
 Liever met u een uur het vuur
 Als daar na eeuwig brandend' vriesen:
 Verkrijgt ons dog uw liefde,
 Geeft ons kloekmoedigheid,
 Waar door, zoo gy voorbriefde,
 Wy mogen zijn bereyt,
 Met zulk een gratie,
 Dat wy daar na gelijk met u,
 Ontgaan der Hellen tribulatie.

Van onze L. V. Hemelvaart. Den 15. August.

Stemme: *Courante Madame.*

IK zie een krijg een zoeten strijt,
 Vol van respect, ygelijk is vermijdt,
 Geen ziekte dese Maagt en Genaakt,
 D' Ouderdom haar niet en staakt,
 De doot op d'oude manier,
 En derft d' eed'le Ziel doen scheyden van hier:
 Wie zal breeken den bant?
 Een Goddelijke hant,
 Oft Minne-vier.

Den alderhoogsten geeft bevel
 Een Prins, een Vorst, den schoonen Gabriël
 Boodschapt de Maagt haaren dag van rust,
 Haar wensch, blijschap en wellust,
 Haaren Zoon bied haar de hant,
 Den Heyl'gen Geest een minne-pijl los brant,
 Die treft haar in het hert;
 Zoo sterft zy zonder smert,
 Heel Triumphant.

Victory, de Maagt wert beloont,
 Gods Moeder Hemels Keyserin gekroont;
 En zy neemt dese magt en glory aan,
 Om haar dienaars by te staan:
 Geluk ô Koningin!
 Omhelst uwen zeer grooten Benjamin;
 Leeft eeuwelijk in vreugt,
 Den Hemel prijst uw deugt,
 O Keyserin.

Ik zie d'Engelen ten choor gaan,
 Van den Hemel tot't graf maken een baan/
 Zingen dees Maagt heeft zond' nog smet geërft,
 Dat het vleesch niet en bederft;
 Gy hebt genoet gevlot,

Zuyv're Arke neemt uw rust-plaats in God:
 In d'uure van ons doot
 Ontfangt ons in uw schoot,
 Gunt ons dat lot.

Van S. Bartholomeus. Den 24. Augusty.

Stemme: *Edel Artisten koen.*

WEL-kopers allegaar,
 Hebje geen lust te kopen
 Een Vagt, met huyl, met haar?
 Komt dog wat aan gelopen:
 Maar hoe! 'k verschrik van binnen,
 'r Is Menschen-vel te teer,
 Dat Barthol'meus uyt minnen,
 Geeft aan zijn God, zijn Heer.

Astiages verwoet,
 Om dat den vriend des Heeren
 Het Koninglijk gemoet
 Tot Christum had doen keeren;
 Deet hem zijn huyl af villen,
 En dat van hooft tot hiel;
 Maar Bartelt dogt vast stille,
 Al nieuw vel voor mijn ziel.

Maar vriend zegt eens hoe kont
 Gy in u le'en geduuren,
 Zoo veelderhande wont,
 Den tijt van zoo veel uren:
 Gestroopt, gekerft, gesneden,
 Ontmuyst, ontaart, ontseent,
 Van boven tot beneden,
 Tot aan het naakt gebeent?

Het was mijn Meesters Kruys,
 't Was d' eeuwigheyt van dagen,
 De vrugt van Godes Huys,
 Die my de pijn deed' dragen;
 Het waren d'helsche vuuren

Die my deden ten dank,
 Dit al-te-mael besuuren:
 Want eeuwig duurt zoo lank.
 Nu Velle-vulders hoort,
 Onkuysch' en gulsig' menschen,
 Die gaarn uw ziel vermoort,
 Om maar te vull' uw pensen;
 Kastijt vel, vleesch, laat snijden
 't Lichaam met matigheyt;
 Op dat u niet benijde,
 Christus zijn eeuwigheyt.
 En gy, die tot op huyl'
 In zonden neer blijft leggen,
 Schud dog 't out vel eens uyt,
 Ach! laat u dog geseggen!
 Want anders zal't eens wesen,
 Als 't vel zal zijn ontbloot,
 De ziele dan met vreesen,
 Zijn eeuwig levend' doot.
 Apostel bloedig-root,
 Krijgt ons naar uw exempel,
 Van 't oude vel ontbloot,
 Een plaats in Godes Tempel;
 Op dat wy daar te gader,
 Door Barthol'meus zijn bloet,
 Eens en altoos, maar nader,
 Zien mogen 't hoogste goet.

Van den H. Augustinus. Den 28. Augusty.

Stemme: *Simpel Courant.*

AUGustijn, Leeraar in Gods Kerk,
 Gebooren tot den strijt, Dit is uw werk;
 Den Hamer der Kett'ren met regt genoemd,
 Veel Secten, Aarts-kett'ren hebt gy gedoemt,

Heylsame tong van Christi Bruyt,
 Klinkt door de Werelt, geeft een zoet geluyt:
 Al 't geen gy, Augustijn, niet en verklaart,
 Heeft God aan zijn Kerk niet veropenbaart.

Zijt een Cherubijn in verstant,
 Als een Seraphijn in Gods liefde brant;
 Alle de gaven zijn in u vergaart,
 d' Ootmoedigheyt heb gy daar by gepaart.

Van onze L. V. Geboorte. Den 8. September.

Stemme: La gavot d' Anjou.

Welkom Hemelsche Princesse,
 Welkom aldersoetste Kint,
 Door uw komste ons geluk begint,
 Gy zult zijn een Midd'laresse,
 En een bystant in der noot,
 Als wy zullen vlugten in uw schoot;
 Want gy zijt verkooren,
 Eer gy waart gebooren,
 Om t' ontfangen eens de eer,
 Te zijn Moeder van den Heer.
 Kint van Adam afgekomen,
 Uyt die stuure brakke Zee,
 Maar gy bragt haar stilligheyt niet mee,
 Adams vlek moest gy niet schroomen;
 Want de Heer die had't bepaalt,
 En u met zijn gratie overstraalt:
 Edel-blom van Iesse,
 Goet-aardige Princesse,
 Als gy Hemel en Aard gebiet,
 En vergeet uw Dienaars niet.
 Heyl'gen Boom wat zoeter vrugte
 Geeft Ioachim en Anna,
 Uyt wien dat voortkomt 's Hemels Manna;

Laat ons zingen met genugte,
't Blijde Liet Alleluja:
Heden is gebooren Maria,
Onse Koninginne,
Die ons zal beminne,
Wanneer zy in glorie zit;
Dan ook voor haar Dienaars bid.

Van S. Mattheus. Den 21. September.

Stem: Gelyk den Leeuwk queelt.

Mattheus Apostel,
Evangelist eerwaardig,
Gy doet na Gods bevel,
En volgt den Heere vaardig;
Als hy u heeft getrokken,
Geroepen van den tol,
Gy laat u ligt'lijk lokken
Wort van Gods liefde vol.
 Gy noot voort onsen Heer,
Om spijs met u te eeten,
Gy hebt veel menschen meer,
Zondaren niet vergeten;
De Phariseenen klagen
Dat God hem maakt gemeen
Met die haar niet behagen:
Den Heer spreekt op dees reen.
 Den Medicijn dient niet
Gesonden, maar de kranken:
Hierom dat haar geschiet,
Op dat zy my bedanken;
Want ik niet ben gekomen
Voor die regtvaardig zijn,
Maar zondaars die niet schroomen
Te keeren weer tot mijn.
 Dit heeft Mattheus wel
In zijn herte gesloten,
Als een goet meed'-gesel;

Het heeft hem niet verdrotten
 Te gaan leeren en preeken,
 In Ethiopien;
 Dit heeft zeer wel gebleeken
 Aan lood', en Heydenen.

Door Mirakels begin
 Den Koning hy bekeerde,
 En desselfs Koningin
 Hield hem in grooter weerde;
 Den Koning quam te sterven,
 Zijn Broeder 't Rijk besat;
 Mattheus moste derven
 De vriendschap die hy had.

Hirtak met Konings magt,
 Vergramt op dese Heylig,
 Om dat niet goet en agt
 Dat hy zou trouwen veylig,
 Zijn Broeders Dogter schoone,
 Laat hem met Lancie doen:
 Mattheus krijgt tot loone,
 Der Martelaren Kroon.

Van den H. Michaël. Den 29 Setember.

Stem: Grooten God der Menschen.

HOewel moet hem lusten,
 Die by d'Heer mag rusten,
 Namaals in eeuw'gheyt;
 Daar d' Engelen zeer vuurig,
 Loven God geduurig, &c.
 In volle vroolijkheyt.

Negen Chooren loven
 God den Heer hier boven;
 Al die zijn ontrent
 Prijzen de Godheyt kragtig,
 Drievuldig eendragtig, &c.
 Met zangen zonder ent.

d' Opper van dees negen
 Heeft van d' eer verkregen
 Te zijn d' Eng'len Prins;
 Hierom wy hem nu eeren,
 Zeer zijn lof vermeeren, &c.
 En prijzen allesints.

Gods Kerk die eert mede,
 In de eerste stede,
 Boven d' Eng'len snel;
 Gestelt in 's Hemels Throone,
 Op 't heerlijkst ten thoone, &c.
 Den Engel Michaël.

Michaël Gods beminde,
 Uw lof is niet te vinde,
 Om te prijzen wel;
 Gy zijt by God verkooren,
 In den b'gin hier vooren, &c.
 Den oppersten Engel.

Gy wort van ons heden,
 Geviert en gebeden,
 Gods boê Aarts-Engel:
 Ik bid wilt voor ons strijden,
 Nu en t'allen tijden, &c.
 O Heyl'ge Michaël.

Van den Zaligen F. Borgia. Den 1. Oct.
Beklag over het doode Lichaam van de Keyserin.

Stemme: *Muysjen in de val.*

WEL wie heeft my berooft
 Van 't geen my was beloofd?
 De schoonste Isabel, die waarde Keyserin
 Is uyt de kist, ik vint een ander romp daar in.
 Ik vreese dat ik weer,
 By Keyser Kaerel keer,
 Die zijn vergramde hant zeer hart op my zal slaen,

Om dat ik zijn gebod niet beter heb voldaan.

Neen, 't kan nogtans niet zijn;

Want mijne zorg en pijn

Die ik tot aller tijt gedragen heb voor haar,

Stelt mijn hert weer gerust, en maakt de zake klaar.

't Is dog ons Keyserin,

Ik zeg by na Goddin,

Des schoonheys eygen beelt, en al wat in't gemeen

De werelt fraayheyt heeft, dat was in haar alleen.

Ziet nu dit beelt eens aan,

Ziet nu haar wesen staan;

Dat aardig root, dat van Natura was gesaayt

In 't midden van de wang, is 't niet weer af-gemaayt?

Ik schrik als ik bedenk,

Dat een de minste wenk

Deet beven al het Hof; en sprak zy dan een woort,

Dat wert voor een Orakel van ons aangehoort.

Dat glinst'ren is vergaan,

De tong-riem is ontdaan,

Den aangenamen reuk van haaren adem-togt,

Is nu verkeert in stank, en zwaar benaaude logt.

Bemerkt eens haar cieraat,

Haar Keserlijk gewaat;

De ketens die zy draagt zijn wormen vet en glat,

Daar zy te voren niet als Gout en Paarlen had.

Hoe slegt staat nu het hoofd,

Van zijn paruyk berooft;

Aan yder hayr nu hangt een worm, die door en door

Staag knaagt het hoofd, daar 't al eerst plag te schrikken voor.

Wie had het ooyt gedagt,

O doot! dat uwe magt

Niet aansien meer en zou des Keysers hoge moet

Als eenen armen mens, een slaaf, een veege doet.

Gy maakt het al gelijk,

On-edel, arm, en rijk:

Maar wie dat dan daar heeft van deugt een volle maat

Die steltm' in 't eeuwig Rijk in een verheven staat.

Ey! waarde Keyserin,

Ik bid u om de min

Van *Jesus*, zegt my eens, hoe't met uw Ziel al gaat?

Wat Rijk besit gy nu, wat Lant, wat Volk, wat Staat?

Fy werelt met uw pragt,

Fy werelt met uw magt;

De kroon die gy ons geeft, keert die zoo haast in stof?

En vliet zoo haast van ons, zoo dier betaalde lof?

Neen *Borgia*, niet meer

En mint zoo broosen eer,

Nog stof, nog rook, nog wint, nog schaduw' van een riet,

Nog pure ydelheyt, ja zelver min als niet.

't Is best dat ik mijn staat

En 's werelts goet verlaat,

En in een Compagny my voeg, die Iesus eer

Verheft tot in de logt, van waar w' hem wagten weer.

Van Franciscus de Borgia.***Voyse: La Duchesse.***

KOmt ziet hier nu eens in't verschiet,
 Een Prins, een Vorst, die in het werelts leven
 Stichting heeft gegeven;
 Nogtans d' Eere vliet:
 In 't Keysers Hof bedient de hoogste Staten,
 Met lof en roem regeert zijn Ondersaten;
 Ging hy Iuffrouws bezoeken,
 Met een goet gemoet,
 Quam eerst Gods hulp bezoeken,
 't Hayren Kleet aan-doet,
 Om het prijkel te schouwen,
 En zig alsoo te onthouwen
 Van alle dertelheyt,
 Daar toe geselschap leyt.
 Ziet hoe Borgia de Deugt bemint,
 Ook in de Iagt, sluyt zijn oogen, wilt derven,
 't Gesigt versterven,
 Als den Valk verwint:
 Ziet hy de Vogels vegten en proey vernielen,
 Zeyt, zoo strijft den duyvel om onse Zielen:
 Door al des hemels ligten,
 Borgias hert ontsloot,
 Aan de Gods minne schigten,
 Maakte hem devoot:
 't Mosten zijn sterker handen
 Om te breeken zoo veel banden,
 Te maken een Iesuïet,
 Van die men Hertog hiet.
 Zoo haast Isabelle was doot,
 Die schoon Princes, verrijkt met zoo veel gaven,
 Eynd'lijk zou begraven,
 En de kist ontsloot:
 Een yder van de stank en schroom ging vlugten,

Borgia alleen bleef staan, en zeyd' met zugten:
 Heer, kan ik nu verwerven
 Uw hulp, 'k zal nooyt meer
 Dienen een die kan sterven,
 Maar u mijnen Heer.
 Eerst stont den Vorst in't duyster,
 Dees verandering gaf een luyster,
 Als d' Prins stont in't verschiet,
 Door deugt de glans geniet.

Van Sinte Franciscus. Den 4. October.

Stem: *Myn Ziel wilt naarstig aanmerken.*

KOmt een voor een komt in 't' gemeyn
 Den Heer een nieuwen Lof-zang geven,
 Gy die gehoorsaam, arm en reyn,
 Dit korte leven wilt beleven:
 Terwijl *Franciscus van Assysen*,
 Door dese deugden heden heeft
 Ontfangen d'alderhoogste prijzen
 Des Hemels, daar hy Eeuwig leeft.

Franciscus was een Koopmans Zoon,
 Zulk een, die met een zoete zegen
 Gekomen uyt den hoogen Throon,
 Al wat hy hadd' te winst gekregen,
 Door 't bruyken van zijn veyle panden,
 Zoo nu, zoo dan, den gantschen dag,
 Aan d' Armen Gods met milde handen
 Te strooyen en te deylen plag.

Des hem zijn Vader, al te grof,
 Voorwaar door raat van wreck en woeden,
 Deet roepen voor des Bisschops Hof;
 Om af te staan van al zijn goeden:

En hy gereet, sprak: Lieve Vader,
 Hebt gy geen werelts goet genoeg,
 Zoo neemt met eenen allegader
 Mijn kleeren, die 'k ooyt van u droeg.
 Zie uw Wol, hout daar uw Zy,
 En wat my nog van u te deel is;
 Och hoe wel zal nu smaken my
 Mijn *Pater noster qui es in caelis*.
 Zoo, zoo *Francisce*, laat de menschen
 Vry om de liefde van uw God,
 Gy kunt hier zulken pant niet wenschen,
 Als daar wel is het minste lot.
Myn God, myn al; myn God, myn al;
 O kort gebed! ô rijke schatten;
 Uw Ziel en kon het groot getal
 Der gaven Gods alleen niet vatten:
 Des u van de Seraphinnen,
 Gesonden uyt des Heeren Huys,
 Ook in de le'en met volle minne,
 Te dragen gaf uw Meesters Kruys.
 Roemt u, en roept nu vry te regt,
 Al-om zoo rijk, al-om zoo gelijk
 Met *Paulo* Gods getrouwen knecht:
 Voortaan en zy my niemant moeylijk.
 'k En kan ter werelt niet beminnen,
 Heer *Jesus* is mijn goet alleen,
 Ik draag zijn liefde in mijn zinnen,
 Ik voel zijn Teekens in mijn le'en.
 Dus mogt g' u roemen in den Heer,
 Terwijl gy hier leefde op Aarde;
 Maar nu mogt g' u wel roemen meer
 In gaven vry van meerder waarde:

Hier waart gy arm, hier waart g' ootmoedig:
 Maar door de baan van't enge pat
 Quaamt g' in den Hemel overvloedig,
 En hebt nu d' ongemeten schat.

Francisce, die den Luteraan
 Hier hebt gestuttet door uw Oorde,
 Wilt ons met uw gebed by staan,
 En regt als met een minne-koorde
 Ons van des werelts liefde trekken.
 Tot God, en tot het hoogste goet,
 Al zoud' ook Babel ons begekken,
 Die niet en zoekt dan vleesch en bloet.

Van den H. Franciscus, Fondateur der Minne-broeders Orden.

Wijse: *Serbande.*

FRancisce wat Staat zult gy verzoeken,
 In uwe Ionkheyt en in uwe Ieugt?
 Gy verkoopt u Mantel, Kleed'ren en Boeken;
 Uw Ouders en vinden daar in geen deugt:
 Ende gy maakt schruppel getrouwen Knecht,
 Datg'een Armen hebt geweygert; en zegt,
 Ia belooft aan God, gy die zult bystaan,
 Nooyt armen ongetroost zult laten gaan.

Daarom zult gy uw Vaderlijk' Erven
 Voor het regt ten eysch uws Vaders af-gaan,
 Het gemak en troost der Vrienden ook derven;
 Gy wert versmaat, zijt daar in niet belaan;
 Maar werpt uw Kleed'ren op der aarden neer,
 Kent nu geen and're Vader als den Heer:
 Dit was den gront-steen van het groot gebouw
 Daar den Prins des Hemels op timm'ren zou.

Portiunkel was uw plaats van genugte,

Daarom sloegt gy uw Herte aan den Heer,
 Met duysent en duysende minne-zugte;
 Zoo dat een Seraphin tot u daalt neer,
 Op den Berg Alverni, heeft u gewont,
 In uw handen, voeten, zijd', zoo gejoint,
 Te hebben deel in Christus Lijd' en Min,
 Daarom drukt hy u zijn vijf wonden in.

Van S. Bruno. Den 6. October.

Stemme: *Weest Nymph gegroet.*

Carthuysers Bruyn,
 Waar toe in een Thuyn
 Besloten u, van zoo hoogen gebergt;
 Dit's uw natuur al te zeer getergt;
 De middel-maat,
 Hout zekere staat:
 Een mensch is tog een geselschappig dier,
 Dus laat uw Kluys, en komt wed'rom hier.
 Neen Ionker, uw praten,
 Al luyt het vry zoet,
 En doet my niet laten
 Mijn schuldige boet,
 Ik loop uyt de menschen, zoo vol arg en list,
 En leef in de Bosschen met Sint *Jan Baptist*.
 Een vreemde zaak,
 Dat gy van de spraak
 Die u door de schepping Gods is verleent,
 Uw tong onthout, en uw lippen speent?
 Hier in tog leyt,
 Het onderscheyt,
 Door welk dat schier den reed'lijken aart
 Wert van het spraakloose dier gespaart.
 De tong (dit 's de reden)
 Door al te veel praats,
 Kan d' oorsaak ligt smeden
 Van al te veel quaats:

End' ik die hier over zoo menigmaals viel,
 Bewaar ik mijn mont, zoo bewaar ik mijn ziel.

Maar 't valt te zwaar,
 Den rugge met hayr,
 Te kleeden, daar ons den Heer zoo beleeft,
 Zijn wol en webbe gegeven heeft.

Waar toe uw le'en,
 Dan zoo scharp doorsneen?
 Ende hoe zal een die zig zelfs misdoet
 Een ander ooyt kunnen wesen goet?

Ik straffe mijn leden,
 En maakse tot slaaf,
 Op dat ik de reden
 Behouden zou gaaf:

Het vorder bevragen te *Ninive* gaat,
 Wat dat hen de hayre kle'en hebben gebaat.

Waar toe den Dis,
 Zegt nog eens, met Vis
 Zoo mager bereyt? en waar uw bet
 Zomtijts wat vleesch, na gemene wet:

Het visschen staag,
 Verslijmt u de maag:
 Waarom dan het leven zoo geavontuurt,
 Dat altijd loopt, niet te lang en duurt?

De Tafel *Baptistae*
 Zoo groot by den Heer,
 Die nooyt nog en vischte,
 Beschaamt my te zeer:

En beter, zey *Paulo*, de maag wat geleen,
 Dan of ons de gaafheyt der ziele verdween.

Is 't dan van noo,
 Zoo scharp en zoo snoo
 Te leven als gy voor yegelijk een,
 Om in den Hemel te mogen treen?

Dit waar te streng,
 Dit pat waar de eng;
 End' als men al in een Klooster wou gaan,
 Hoe zou de Werelt dan blijven staan?

Daar is voor gebeden,

Het water dat valt
 Te zeer na beneden,
 Hoe dat men 't bewalt:
 Het Geestelijk leven wort niet dan geraan;
 Maar ik koos het zekerste voor de waan.
 End' op dat gy,
 Moogt weten wat my
 Beweegde, om door de pijn'lijke baan
 Van mijn Carthuyserschen Cel te gaan?
 Het was 't gevaar,
 't Welk my van een baar
 Eens grooten Doctours, met schrikk'lijke smert,
 Geboesemt was in 't benaaude hert:
 Eens Doctours, dewelke
 Dat binnen *Parys*,
 Van yeder, van elke
 Gevoert had de prijs
 Van wijsheyt, van deugden, van alle de rest,
 Tot datmen hem zoude begraven op 't lest.
 Een droevig ent,
 Ik wasser present
 Terwijl datmen de *Vigilien* zong,
 En 't Lichaam als uyt een slaap ontsprong,
 En met een groot,
 Gewoel van de noot,
 Het hoofd weynig opgebeurt uyt de baar,
 Riep aan 't Gemeente, 't welk daar te gaar
 Stont vermenigvuldigt,
 Van Meester en Knegt:
 Ock ik ben beschuldigt
 Voor Godes Geregt,
 En dat tot drie keeren, tot God hem geboot
 Het vonnis te melden van d' eeuwige doot.
 Hier mee terstont,
 't Onsalige pont
 Begraven, helaas! in 't Edele Graf,
 My wel met redenen oorsaak gaf

Te nemen merk,
 Op al mijn werk,
 Om zoo door een volmaakter werk te gaan,
 Als ik tot dier tijt toe hadd' gedaan;
 Hier over zoo vlugte
 Ik na de Woestijn,
 Om daar te versugten
 De boosheden mijn;
 En met dit bescheyt zoo voleynt ik mijn Liet,
 En wilt gy 't niet volgen, besmaalt het ook niet.

Van Sinte Ursula. Den 21. October.

't IAar eyst weer
 Dat wy met stem en snaar,
 Tot Gods eer,
 Loven dees Maagt eerbaar;
 Die 't vleesch met al haar zoet fenijn
 Verwon, en 's werelts valsche schijn:
 O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.
 Schoon van le'en,
 Was zy, en rijk van goet,
 Fraay van se'en,
 En Edel ook van Bloet;
 Dies wiert den Ed'len Vorst *Conaan*,
 Met minne-brant tot haar bevaan:
 O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.
 Hy begeert,
 Haar tot zijn egte Vrouw,
 Maar zy keert,
 Van hem, en zijne trouw;
 Van ellef-duysent Maagden reyn
 Maakt hy dees Maget Capiteyn:
 O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.
 Voort dees Bloem,
 Die wert geperst in Zee,
 Tot een Roem,
 Na die Brittanse Ree;
 Om daar te treen in d'Egte staat,
 En 't Lant t' vermeerden met haar Zaat:

O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.

Maar den Heer,
Die voor haar zorg draagt,
Heeft haar weer,
Uyt Zee na't Lant gejaagt,
Alwaar zy om 't Geloof en Eer
Doorschooten is met boos geweer:

O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.

O zuyvre Schaar,
Die in God zijt verblijt,
En 't Lam naar,
Volgt, waar het gaat altijd:
Versoekt aan God door u gebeên,
Dat wy uw voetstappen na treên:
O *Ursula!* Bid voor ons vroeg ende spa.

Van S. Simon en Judas. Den 28. October.

Stem: Aanziet hoe Jesus schreyt.

Sint Simon Cananee,
En Sint Iudas Thadee,
Twee Broeders van een Oud'ren;
Gods Kerke hebt gy zeer,
Door 't preeken van Gods leer,
Gesteunt met uwe schoud'ren.

Dees twee zijn in haar jeugt
Den Heer gevolgt met vreugt,
Als hy haar riep te vooren:
Uyt zijn Discipelen,
Tot zijn Apostelen
Zoo heeft hy haar verkooren.

Zy gaan om Godes woort,
Elk aan een ander oort,
Te preeken en te leeren:
Simon in Egypen;
t'Mezopotanien
Leert Iudas ook bekeeren.

Daar na zijn zy dan weer
Beyde na Gods begeer,
In Persien gekomen;
Daar hebben zy nog meer

Tot 't geloof in den Heer
Getrokken, als de vroomen.

In Babilonien,
Hebben zy d' Afgoden
Ter aarden neer gesmeeten;
De Priesters van die stad
Die hebben haar gevat.
Het heeft die zeer gespeeten.

Dees Priesters zeer onstelt,
Hebben doen met geweld,
Dees Heyl'gen aan-gegreepen;
En zoo met alle kragt
Door wreetheyt omgebracht,
Gebonden en doen sleeper.

Dees twee Gebroeders vroet,
hebben alsoo haar bloet
Voor God den Heer vergooten;
Voor zijne liefde groot,
Te sterven hier de doot,
En heeft haar niet verdooten.

Ik bid u Broeders t'zaam
Helpt my dat ik bequaam
God diene en beminne;
Op dat ik immers mag,
In mijnen jongsten dag,
Komen ten Hemel binnen.

Op Aller-Heyligen-dag. Den 1. November.

Stemme: O Zalig Heylig Bethlehem.

O Zalig Hemels I'rusalem!
O! onder duysent uyt-verkooren!
Vereert verr' boven Bethlehem,
Waar alle Sancten zijn gebooren.
Singt nu mijn ziel een nieuwe toon,

Met schoon Muzijk looft God hier boven:
 Om dat hy daar zoo nu zijn Kroon
 Verdeylt aan die hem waardig loven.

Hoort hoe de Eng'len elk om zeer,
 O heylig, heylig, heylig zingen,
 Voor onsen en voor haren Heer;
 Ziet s' eens met lust in rust ontspringen.

Van d' eene kant staat Mo'er en Maagt
 Maria, hoort s' eens musiceere,
 Gantsch onbedroeft, heel onvertsaaft:
 Mijn ziele maakt nu groot den Heere.

Van d' andre kant, van d' andre zy
 Staan Patriachen en Propheten:
 Ziet s' eens te zamen, even bly,
 Schreyen en treuren is vergeten.

Hier na zoo volgen twaalf en twee
 Apostels, en Evangelisten:
 Zy zeggen, 't is nu peys en vree,
 Og! of de mensch' ons vreugd' eens wisten.

Hier op zoo komt de roode schaar,
 Geklooft, gevilt, gebrant, gehangen:
 Zoo menig duysent Martelaar,
 Die na ons komste zeer verlangen.

Na dees zoo zwiert den grooten trop
 Van Consessooren en Belijders
 Die sluyten met een heldre krop,
 Ziet aan ons Strijders, nu Verblijders.

Nog zijnder meer veel Maagden teer,
 Die hier in zuyverheyt floreerde:
 Daar na Weeuwen, die God ter eer,
 Den tweeden man niet en begeerde.

Maar d' eerste volgen 't Lam waar 't gaat,

En zingen 't Liedjen uyt den treuren,
 Dat niemants anders keel uyt gaat,
 En't best hier van, 't zal eeuwig duuren.

Zumma, een schaar in groot getal,
 Zoo groot dat niemant die kan tellen;
 Hoewel daar nog meer door den val
 Der zonden zijn gedaalt ter hellen.

O Iesu, Prins, ô Vorsten groot,
 Van dit groot Leger, van dees Chooren!
 Bewaart ons van den langen dood,
 Dat wy dog niet en gaan verlooren.

Doet ons geley naar 's Hemels Huys,
 Want daar op staat al ons betrouwen;
 Op dat wy mee, naar 's werelts kruys,
 Met all' dees vrienden u aanschouwen.

Op Aller-Zielen-dag. Den 2. November.

Stemme: Schoonste Bresilida.

IK leg in groot torment,
 Ik ben aan u bekent,
 Uwen vrient en gebuur,
 Verligt mijn pijn een uur;
 Aanhoort mijn kermen, mijn geween,
 Mijn droef bitter zugten,
 Tusschen u genugten,
 Of is u hert van steen?

Ey verquist zoo veel tijd
 Zonder ymants profijt,
 En verteert zo veel gelt
 Dat nauw'lijks wert getelt:
 Laat gy nog doen geen Offerhant
 Voor Vader, of Moeder,
 Vrient, Zuster, nog Broeder,
 Die misschien om u brant?

Mog'lijk zult gy haast zijn
 Ook in de zelfde pijn,
 Ontfangen zulken maat
 Als gy geeft metter daat:
 Doet nu 't geen dan zal zijn uw wensch;
 Wilt u nu erbermen,
 Over 't droevig kermen
 Van uwen even mensch.

Denkt eens wat men al lijdt,
 Daar men niet en schelt quijt;
 Daar't ook al komt te bert,
 En niet vergeeten wert:
 Wy zijn op de pijn-bank geleyt,
 De deur is gesloten;
 Og! vrienden, doet open,
 Toont uw barmhertigheyt.

Begreep gy wel ons vyer
 Gy haald' ons haast van hier;
 In lijde groote pijn:
 Ontfermt u over mijn;
 Ik brand, ik brand; och! staat my by,
 God zal het u loonen,
 En ik zal ook toonen
 Dat ik u danbaar zy.

Van S. Willebrordus. den 7. november.

Op de Wijse; Wilhelmus van Nassouwe.

HOLLant waar is gebleven
 Uw goedertieren aart?
 Uw Trouw, Geloof, goet Leven,
 Daar gy door waart vermaart?
 Zimpel waart gy van zeeden,
 Opregt en eel van bloet,
 Godvrugtig vol van vreedde,
 Stantvastig van gemoet.

Dit plag u wel te leyden
 Tot eendragt en verstant;

Nu is uw Leer verscheyden,
 Na yder Predicant
 Nu ziet men in u groeyen,
 Liberteyt van gemoet
 Veel Secten nieuw'lijks bloeyen,
 Na yders vleesch en bloet.

Uw reynheyt is bedorven,
 Uw zuyverheyt ten roof,
 Daar gy zijt af-gestorven
 Sint Willebrords Geloof.
 Gaat u nu vry verblyen
 Uw vrydom staat u duur;
 Nu gy door Ketteryen,
 Bederft ziel en natuur.

Qualijk waart gy beraden,
 Ligtvaardig als een riet,
 Dat gy uw Ouders Paden
 Zoo schandelijk verliet:
 Veranderd' gy van Heeren,
 Immers op 't heylig Woort
 Moest houd', dat God doen leeren
 Had, door Sint Willebroort.

't Is duysent Jaar geleden
 Sint Willebrord Gods Leer
 Quam preeken in uw Steden,
 D' Afgoden wierp daar neer:
 De Kerken en Autaren,
 Die gy nu hebt ontstigt,
 Zijn over duysent Iaren,
 Door hem, God op-gerigt.

Die maakt gy nu ter schanden,
 Daar God was eerst ge-eert
 Met Zang en Offerhande;
 Zoo 't oud Geloof ons leert;
 Segt my waarom, de reden?
 Die zaak is van gewigt,

Hebt gy 't Geloof vertreden,
 En nieuwe Sect' gestigt?
 Heeft God u oyt doen preeken
 Door eenig Seraphijn?
 Of is u oyt gebleeken,
 Mirakuleuse schijn?
 Waar na dat wy uw Wetten
 Moestkeeren, en Gods Woort
 Verdraayen' om te pletten
 De Leer van Willebroort?
 Bevoet wel eens mijn woorden,
 O vroomme Batavier!
 En wilt niet meer ten noorden
 Dus zeylen over stier;
 Draayt vry uw roer ten zuyen,
 Na Sinte Peters Schip,
 Of anders zult gy kruyen
 Regt toe op zatans klip.
 O Prince door uw gratie,
 En Goddelijke kragt,
 Wilt ons Hollantsche Natie
 Weer brengen tot eendragt;
 Doet haar en nijt cesseeren,
 Werpt alle twist ter neer:
 Op dat regt mag floreeren
 Uw Catholijke Leer.

[Mijn Ziel wilt lof zingen den Heere]

Stemme: *Een eenig heb ik uytverkooren.*

MYn Ziel wilt lof zingen den Heere,
 Voor zijn weldaden overgroot;
 Want hy ons kundig maakt zijn Leere,
 Om te ontgaan der Zielen dood:
 Sint Willebroort,
 Hy ons aan boort

Gesonden heeft alhier uyt Engellant,
 Om ons te schenken zijn Liefden pant.
 Sint Willebroort, &c.

Door duysterheyt van alle zonden,
 En Heydens ongeloovigheyt,
 Ons Vaderlant was tot den gronde,
 Een nest des Zatans wel bereyt:
 Men wist hier niet,
 Wat *God* bediet;
 Van *Jesus Cristus*, en van Godes Woort,
 Van Sacramenten had men nooyt gehoort.
 Men wist, &c.

Om dese nagt van hier te drijven
 Heeft God een klare Zon gemaakt;
 Op dat het Ligt by hem zou blijven,
 Van jongs hem in zijn Hert geraakt;
 Hy eel van bloet,
 En rijk van goet,
 En jong van jaren, heeft na Iesus raat,
 Des werelts lusten, eer en goet versmaat.
 Hy eel van, &c.

Heel van de werelt af-gescheyden,
 Al in een Klooster heyliglijk,
 Zijn jonge jeugt hy ging bereyden
 Tot alle deugt', om 't Hemelrijk:
 In zuyverheyt,
 Ootmoedigheyt,
 Met vast' en bidden heeft hy God ge-eert,
 En ware Wijsheyt uyt zijn Wet geleert.
 In zuyverheyt, &c.

Aldus bequaam, heeft hem den Heere
 Gestelt op eenen Kandelaar,
 De Heydenen Gods Woort te leere;
 Zijn yver wiert daar openbaar:
 Twalif getelt,
 Zijn zy gestelt;

Als nieuw' Apostelen zijn zy gegaan,
En zeer ras tot Utrecht gekomen aan.

Twalif getelt, &c.

Hier hebben zy Gods Woort gaan leere,
Gelijk zy 't hadden eerst gehoord,
Het Land rondsom breet ende veere
Door-wandelt met zeer goet accoort:
Met Teykenen, Miraculen,
Het volk met duysenden tot God bekeert,
En haar af-goden t' eenemaal ont-eert.

Met Teykenen, &c.

Maar om het fundament te eere
Dat Iesus met zijn eygen hant,
Van zijne Kerk en zijne Leere,
Op dese Werelt heeft geplant:
Op dat zy niet,
Met groot verdriet,
Vergeefs en zouden loopen in de baan:
Na Romen Willebrordus is gegaan.

Op dat zy, &c.

Aldaar heeft hem den Paus eerwaardig,
Die Sergius geheten was,
Aarts-bisschop van de Vriesen vaardig,
Geordineert al op dat pas:
En heeft hem weer,
Met grooter eer,
En magt gesonden na 't begonnen werk,
Om hier te timmeren zoo meenig Kerk.

En heeft hem, &c.

Dus heeft de Zon met magt gescheenen,
Verdreven alle duysterheyt;
Het heydendom is gants verdweenen,
Daar voor geplant de Christenheyt:
Tot Godes lof,
Een schoonen Hof,

Vol Roosen, Lelien, Bloemen playsant,
 Is ras geworden heel ons Vaderlant.
 Tot Godes, &c.

Weest gedagtig uwer Oversten, die u lieden Gepreekt hebben 't Woord Gods, der
 welker levens uytgang gy aanmerkende, volgt Geloove. Hebr. 13. v. 7.

Van S. Martinus. Den 11. November.

Stemme: Ik ben melankolyk.

Martinus in Pavy,
 Gevoet van Heydens Ouders,
 Welk waren zijn aanstouders, Tot afgodery;
 Maar hielt hem daar van zuyver ende vry,
 En heeft hem jong, tot zijner eer,
 Doen onderwijsen in de Christen Leer;
 Daar stil in leven,
 En niet wilt zweven,
 Dat was zijn begeer.
 Zijn Vader was Zoldaat
 Van Keyser Constantinus,
 Die ook zijn Zoon Martinus
 Mee op schrijven laat,
 Hoewel het Martijn gants niet aan en staat;
 Maar gedwongen zoo moest hy gaan
 Dienen den Keyser wel op zijn vermaan:
 Dog leeft zoo heylig,
 Dat hy hem veylig,
 Lied weder ontslaan.
 Als Martijn was Zoldaat,
 Zag aan de Poort een armen,
 Door koud'en noot te karmen,
 Die in zijn gelaat
 Bleek was, en schudde fel van koude quaat:
 Martijn dekt hem met 't halve kleet;

Want hy mogt niet zien dat hy koude leet,
 En hy ging rukken,
 Zijn Mantel stukken,
 De helft hem toe smeed.
 Na veel mirakelen,
 En wonderlijke werken
 Die men in hem kond' merken,
 Zoo hebben zy hem
 Bisschop gekooren, met gemeene stem,
 En gestelt na gewoone cours,
 Een hoofd over het groot Bisdome van Tours,
 Zijn laag geslagte,
 Veele veragte,
 En waren jalours.
 Dees Heyl'gen Bisschop leeft
 Tot een-en-tachtig jaren,
 Als hy, na veel bezwaren,
 Zijne ziele geeft
 Aan God die hem die eerst gegeven heeft;
 En heeft die zoo uyt dees ellent
 Ten Hemel gesonden, daar hy God kent:
 Martijn wy smeeken,
 Wilt voor ons spreken
 In ons laatste ent.

Van onse L. V. Presentatie. Den 21. Novemb.

Stemme: O Galathe! myn zoete Galathe.

Komt mijn beminde, mijn beminde Bruyt,
 Komt in mijn hof, en plukt 't edelste Fruyt,
 Den granaat en roosen,
 Zeer lieflijk bloosen
 Het Nagtegaaltje slaat een zoet geluyt.
 Mijn Onbevleete komt in zoete taal
 Schoonheit en rijkdom verwintg' altemaal;
 En quaamt voor my speelen
 Eer d' Aard' had haar deelen,
 Eer dat stont 't gespan in des Hemels Zaal.
 Als een jong Herteken neemt gy uw loop,

Van Vrees, en Liefde, en van heyl'ge hoop:

Zult gy Moeder wesen,

O Maagt uytgelesen?

Gy zult niet leven na's werelts beloop.

Maar gy zult voorgaan en zijn d'eerste Maagt

Die met b'loft zuyverheyt aan God opdraagt;

Dees presentatie,

Met zoo veel gratie,

Van een zoo jonge Maagt,

Heeft God behaagt.

Zulk' Off'rant in den Tempel noyt geschiet,

Zoo waart als dit Maagdeken God aanbiet;

Zy maar out drie jaren: O Hemelsche scharen!

Komt zing Maria 't Lof met een nieuw Liet.

Van Caecilia. Den 22. November.

't IAar brengt ons weer,

Den Heere ter eer,

Cecilias Feest;

Zingt hoog en neer,

Mans, Maagdekens teer

Vry minst en meest;

Zinget haar witte Kleeren, bepurpert met haar bloet,

Haar lau'ren, haar palmen, haar kroonen,

Waar mee den Heer zijn Bruyt heeft willen lōnen

Dees Heeren Maagt,

Nog jong onbedaagt,

Door Voogden dwank

Was nu besteet,

't Was haar lief of leet,

Tegens haar dank:

Men hielt de Bruylofts-feeste; de Maagt droef totter dood,

Met zugten, met traanen betogen,

Klaagde haar noot God en haar zuyvre oogen.

Onder 't geluyt,

Van Orgel, van Fluyt.

Van Stem, Van Snaar,

Zong Christus Bruyt,

Stil, zonder geluyt

Van buyten; maar

Van binnen riep zy luyde al tot den Hemel toe:
 O Heer! wilt keere mijn vyanden,
 Die ziel tot val, en lijf zoeken tot schanden.

't Gebed was kort,
 Maar yverig gestort,
 Uyt liefde groot,
 Des God te hant,
 Zond's Hemels Gesant,
 tot haren noot:
 Daalt neder, gaet verkloeken Cecilia mijn Bruyt
 Haar herte, haar oogen, haar monde,
 Met moet gesagt, kragt tegen Hel en zonde.

Hier mee, gelijk,
 Door 't Maal en Muzijk,
 De nagt belet;
 't Geselschap scheyt,
 De Maagt wiert geleyt
 Naar 't Bruylofts-bedt,
 Door twintig Camenieren, na eys van haar geslagt:
 Haar purper, en paarle, gout zware,
 Leyts' af, en blijft gekleet met zak en hare.

De Maagden haast,
 Van wonder verbaast
 Te roepen staan;
 De Maar terstont,
 Wert klaarlijk verkont
 Valeriaan
 Komt binnen, vint de Maget ter aarden in't gebed;
 Hy smeekte, hy vreesde, hy brande,
 Onroerig dog, regt als geknugt met bande.

De Maagt met moet,
 Den Edelman groet,
 Spreekt moedig uyt:
 Ziet wat gy doet,
 Roert hant nogte voet
 Aan Christus Bruyt;
 't Is zeven laar geleden dat ik hem gaf mijn trouw,

Des zont hy, terstont my, om t' weeren,
Een Engel, die b'waart ziel en lijf in eeren.

Luystert niet meer,
De Maagt hout haar eer,
Tot 's vyants roof:
De Ridder mee,
Krijgt Palm-krans en vree,
Door 't waar Geloof,
Dat zy na weynig dagen bezeeg'len met haar bloet;
Dus zingt nu, speelt springt nu, te meere,
Tot glory Gods, Cecilia ter eere.

Nieuw Maagden Liedeken.

Stemme: *Van Cecilia.*

IK zag een Choor verheven,
Van Maagdekens playsant,
Door Liefden zoet gedreven,
Is 's Hemels Vaderlant,
Om 't Lammeken zy zwierden,
En zongen een Nieuw Liet,
Met Kroonen van Lauwrieren,
Zoo ons Sint Ian bediet:
Man hoort daar niemant zugten,
Het was al vol genugten,
Men zong daar al victory, victoria;
Men gaf daar aan dat Lammeken
d' Eeuwige Gloria.

De Koningin der Maagden
Leyden daar aan den Dans
Die God altijd behaagden,
Met haren Lely-krans:
Cecilia ging speelen,
Op 't Orgel Musicaal,
Haar luyt en zoete Veele
Verheugden dese Zaal;

Dorothee hoog gepreesen,
 Die moest daar ook by wesen,
 Stroyend' uyt haar korfken
 Bloemkens om en om
 En zong ook een Nieuw Liedeken
 Voor haren Bruydegom.

Cath'rina hoog gebooren,
 Die zagmen met haar Rat;
 Barbara met haar Tooren
 Op dese ry ook zat;
 Teresia die branden
 Door liefde tot den Heer;
 Apolonia met haar Tanden,
 Verheugden haar zoo zeer:
 Ursula met haar Pijlen;
 Geertruyda met haar Wijlen;
 Margarita die zwierden met haren Draak;
 En namen ook met Agnes
 In 't Lamm'ken haar vermaak.

Dimphne met hare Keeten
 Den helschen draak vast bint;
 Martina wilt dit weten,
 Van Christus was bemint;
 Clara een Maagt verheven,
 Van deugden zeer vermaart;
 Petronell' in haar leven
 Met Iesus was gepaart;
 Agatha hoog van Stamme;
 Lucia door die vlamme,
 Hebbende met Christina,
 Wijs ende vroet
 Te zamen voor dat Lammeken
 Gegeven goet en bloet.

Nu Maagdekens vol eeren,
 Wie dat gy bent of zijt,
 Gy Bruyd'kens van den Heere,

Bemint de Zuyverheyt:
 Wilt gy met ons vermaken
 In dit geselschap goet?
 Zoo moet gy eerst versaken
 Natuure, vleesch en bloet:
 Wilt gy met ons eens zingen,
 En van vreugde op springen,
 Blijft aan God uw Bruydegom vast en getrouw
 In voorspoet, en in tegensoet,
 In blyschap, en in rouw.

Van Sint Andreas. Den 30 November.

Stemme: Reyn Maagdeken met eeren.

D'En Heyligen Andreas,
 Sinte Peters Broer,
 Die was ook een die mee was
 Fluks gereet aan 't roer,
 Als onsen Heere sprak
 Wilt om te visschen varen,
 Hy deed' Gods wille strak,
 En stierde in de baren.
 Daar na spreekt hem den Heere
 Met zijn Broeder aan,
 Nu wilt uw zinne keeren
 Om met my te gaan/
 Gy zult niet visschen meer
 Veel Vissen na u wenschen;
 Maar gy zult visschen eer
 De Zielen van de Menschen.
 Hy heeft het Net gelaten,
 Volgt den Heere voort,
 Langs wegen ende straten,
 Hoorde na zijn woort:
 Heeft zo in hoon en smaat
 Gedaan veel duysent schreeden;
 Veel nijdigheyt en haat

Om's Heeren naam geleden.

Als God was op-gevaren,
Zont hy zijnen Geest,
Aan die vergadert waren,
Door anxste bevrees:
Doen is voort Andreas,
Om Godes woort te preeken,
Na dat de scheyding was,
In Schijtien geweken.

Als meed' in Capadoocen,
En in Tracien,
Hy leert in Ethiopen,
Ook in Galaten,
Bythinien, Sogdiaan,
In Salen en Egipten,
Vermaant daar de Albaan,
En leerden wel de Grieken.

Dus heeft gy lang gezworven,
Door 't Lant, gints en weer,
Tot dat hy is gestorven
Aan 't Kruys voor den Heer:
Al in de Stad Patras
Een Burgermeester woonde,
Met name Egeas,
Andreas hem vertoonde.

Andreas hem bestrafte,
Van Afgodery,
Egeas hem beschrifte,
Door de Beulen bly,
Veel slagen voor zijn dood,
Om hem alsoo te plagen,
Andreas in den noot
Verdroeg om God de slagen.

Een Kruys zy voor hem bragten;
Als hy dat aansiet,
Verheugen zijn gedagten,
Had gants geen verdret:
Zy hebben aangetast
Zijn voeten en zijn handen,
Aan 't Kruys gebonden vast
Met koorden ende banden.

Is zoo aan 't Kruys gestorven,
Wel twee dagen lang,

Gods Rijk heeft hy verworven,
 Het viel hem heel bang:
 Wy bidden Sint Andries
 Neemt weg dat ons mag schaden,
 Bid voor ons ziel verlies,
 Aan God om zijn genaden.

Van S. Franciscus Xaverius. Den 3. Decemb.

Stemme: *Wilt ontspringen.*

CHristen Zielen wilt oprijzen,
 Maakt u in den geest bereyt
 Om *Xaverius* te prijsen,
 In wien Godes Majesteit
 Zoo veel werken gaat bewijsen;
 Dus met vreugd' zijn lof verbreyt.
India wist niet te spreken
 Van haar Schepper ende God,
 En *Japan* lag heel bezweken,
 Zatan had het in 't gebodt,
 Als Gods Knecht daar quam gestreeken,
 En bestreet het Helsche Slot.
 Vader zegt, ik moet u vragen,
 Als gy dit groot werk bestaat,
 Om den duyvel te verjagen,
 Waar op dat gy u verlaat?
 Hebt gy Ruyters, Knecht of Wagen,
 Die u komen mag te baat?
 Koningen zoo groot van magten,
 Landen zoo wijt uyt-gespreyt,
 En de Hel met al haar kragten
 Schijnt als tot den strijt bereyt;
 Zoo een Krijgsman staat op wagte,

Zegt wat hulpe gy verbeyt?

Een alleen, heel arm van goede,
 Gaat bestrijden zulk een Rijk,
 Onvertsaagt en groot van moede!
 Waar vant yemant zijns gelijk?
 Maar die God heeft ten behoede
 Brengt zijn Vyant ligt in strik.

Wie heeft zoo veel Lants door-loopen
 Als *Xaverius* bekeert?

Zavonts was hy moe' van doopen,
 Die hy Gods wil had geleert;
 Nu staat daar den Hemel open,
 Waar eerst Satan was ge-eert.

Dooden na den vleesch gestorven,
 Deed hy opstaan van der doot,
 En nog heeft hy meer verworven
 Veel Mirakelen in noot;
 Zondaars in boosheyt bedorven,
 Trok hy tot Gods liefde groot.

Vader, by uw wonder-daden
 Die gy dagelijks vertoont,
 Voegt nog een, door Gods genaden,
 Maakt dat God mijn Ziel bewoont;
 Laat geen zonde my meer schaden,
 Dat ik met u zy gekroont.

Van den H. Xaverius.

Stemme: *La Moutarde Nouvelle.*

XAveri, zeer kloeken Campioen,
 Zegt dog wat, hoe zullen wy u vinden?
 In een Schip, Boot ofte Gallioen,
 In de Cajuyt, de zonden ontbinden?

Als een Goddelijke schigt:
 g' Hebt twaalf duysen mijlen,
 Met uw minne-pijlen,
 Door-reyst, en ook geheel verligt,
 In d' nieuwe Werelt 't geloof gestigt.

Is de rust uw alder-grootste kruys:
 Dat gy by nagt, als andere slapen,
 Gaat met een Bel, roept van huys tot huys;
 Vrienden zent al uw Maarten en Knapen
 Naar de Christelijke Leer:

Om d'Zielen te winnen,
 Kinders en Slavinnen:
 In dees arbeyt, roept hy : ô Heer!
 't Is g'noeg troost, zent Lijden meer en meer.

Kan dan u den zwarten Indiaan,
 Daar gy vermoeyt zijt zavonts van 't Doopen,
 Uwen dorst en yver niet verslaan,
 Dat gy Iaponien door wilt gaan loopen?
 Al het geen de Zon bestraalt,
 Travancor divinen,
 't Rijk van Amboinen,
 Uw vluggen Geest niet en bepaalt:
 China heeft uw leven afgemaalt.

Waarom dood en heb je niet gespaart
 Die heeft tien-maal hondert duysent menschen
 Bekeert? en haar Zielen zoo bewaart;
 Uw Heerschappy en kost niet verssenschen
 Het vleesch, dat nooyt was bevekt,
 Dat God wou bewaren,
 En daar door verklaren
 Dat hy geleert had onbevekt,
 Die zoo veel Dooden hadde verwekt.

Van Sinte Barbara. Den 4. December.**Stemme: *Wilhelmus van Nassouwe.***

DOen Barbara gebooren
 Uyt Adelijke Stam,
 Was Christi Bruyt verkooren
 Te volgen 't zuiver Lam,
 Door Godes Geest gedreven
 De regte waarheyt vint;
 Haar Vader is gebleven
 In 't Heydendom verblint;
 Zy was nog jong van jaren,
 Schoon uytermaten zeer,
 De Vader wou bewaren
 Haar maagdelijke eer:
 Hy laat een Tooren maaken,
 Twee vensters op een rey:
 Zy stelt uyt hoog' oorsaaken,
 Het derde ligt daar by.

 De Vader vraagt de reden?
 Zy antwoordt met bescheyt:
 Dit zijn nu de drie leden
 Van d'Heyl'ge Drieuldigheid.
 De Vader wort ontsteeken
 Met gramschap over groot,
 Hy sprak: Ik zal dit wreeken,
 Al waar het met de dood.

 Hy gaat den Regter klagen,
 Die haar veel leet aan doet;
 Met roeden wreet geslagen,
 Gepijnigt heel verwoet,
 De Borsten af-gesneden

Het bloet van 't lighaam vliet:
 Zy heeft God aan gebeden,
 Die haar niet en verliet.

De Vader als gebleven
 Van mensch'lijkheyt berooft,
 Heeft zelfs 't zwaart op-geheven
 En Barbara onthooft.
 God d'Heer kon niet verdragen
 De moort van eygen bloet,
 Met donder hem geslagen
 Heeft, in den helschen gloet.

O Barbara! gestreden
 Hebt gy tot in der doot;
 Helpt ons met uw gebeden,
 In onse laatste noot:
 Keert af de donder-slagen,
 Verwerft respijt in 't ent,
 Dat wy, gebiegt, mee dragen
 Het waardig Sacrament.

Van Sinte Nicolaas. Den 6. December.

Stemme: *Flucx op de been.*

KOmt kinders helpt, na d' oude Zeden,
 Vieren den Feest-dag van Sinter Claas,
 Ter goe gedagt van't geen hy dede
 Doen hy nog leefden op dese plaats;
 Den Vrient van God, en den Knecht des Heeren:
 Komt die God bemint,
 En die deugt besint,
 Zoekt hier de deugt, en tragt dat gyse vint.

Ons zeggen de zeekerst' getuygen
 Dat Niclaas van d' eerste Iaren af,
 't Christen vasten beoeffend' in t zuigen,

Over zijn teere Leedjens te straf;
 Want ziet het Lam, 't welk andere tijden
 Heel zijn voetsel nam,
 Zoog maar eens de mam.
 Zoo dik den Woensdag en den Vrydag quam.
 Wilje nog van dit Ligt meer hooren?
 Wilt u verbind' aan zijn Charitaat;
 Om veel niet door hoer'ry verlooren
 Zouden gaan, komt d' Eerbaarheid te baat,
 Smijt door de vensters gout ende zilver,
 Om daar in dat huys,
 Al 't opset onkuys
 Te doen verdwijnen met het helsch gespuys.
 Maar eylaas! hoe vergaan de tugten
 Van die voor'ge tijden al-te-maal;
 Op dat nog Weeuw, nog Wees zou zugten,
 Was men in 't om-deylen heel reaal:
 Maar nu wort de Schoen van Nigt en Neefjes,
 Liberaal gevult;
 En door groote schult,
 Toont men aan't arme leven geen meedult.
 Geeft kost en klee'dren, alderhanden,
 Geeft wol, geeft webb', aan die zijn in ly'
 Ons Patroon zal niet ondankbaar wesen,
 Sinte Nicolaas,
 Zal voor broot, voor kaas,
 Voor u verwerven 't Hemelsche zolaas.
 O Heylig Man, Vader der Armen,
 O vroom verlosser der g'vangen Lien!
 Wilt ons uw Volk, en Lant ontfarmen,
 En wilt ons milt uw trouw' hulpe bien;
 Gelijk men u te Niceen zag plegen:
 Op dat w' onbelaan,
 Alle sout' af-staan,
 En weerom treden in d' oude Heyrbaan.

Van onze L. V. onbevleete Ontfangenisse. Den 8. December.

Stemme: *De dood van Phaëton.*

Geluk aan uw begin,
 O waarde Koningin,
 Om dat gy zijt ontfangen zonder smet
 In uwen oorspronk is 't Serpent verplet:
 Victorie sterke Maagt,
 Want uwen strijt die heeft aan God behaagt;
 Het out Serpent hebt gy doen vlugten
 Wel diep in de Hel,
 Het was voor u maar spel.

De gratie en natuur,
 Die hebben op een uur.
 Uw Ziel verciert, tot zoo verheven graat,
 Dat Hemel en Aarde verwondert staat:
 Gy legt uw Fondament
 Boven de Bergen, en het Firmament;
 Nog Adams schult, nog vonk der zonden
 En heeft u besmet:
 Gy zijt zuyver en net.

Welkom, ô Heylig Kint!
 Door u is dat begint,
 Al ons geluk: Mary zal zijn uw Naam;
 Een zee vol gratie, zoet en aangenaam.
 Zeer edel zuyver Maagt,
 Onder uw takken is de Zon verdaagt:
 Schoon Morgen-star, gy schijnt zoo helder;
 Want gy boven al,
 Bewaart zijt voor den val.

O over zoet accoort!
 Dat nooyt meer was gehoort
 Zint Adams tijd, dat reden en verstant,
 Al zonder strijt, behielden d' overhant:
 Meer deugt hebt gy alleen
 Dan al de Heyl'gen t' zamen in 't gemeen;

De hoogst' naast God zijt gy verheven
 In het Hemels Hof:
 Aan u zy eer en lof.

Van S. Thomas. Den 21. December.

Stemme: *Geeft my te drinken na myn.*

KOmt Thomas, komt kleyn van geloof,
 Ia ongeloovig eerst geheeten;
 Zegt dog, Man Gods, zeg waarje doof?
 Was Christus woort u gantsch vergeeten?
*Steekt dan in alle vier myn Wonden
 Van hand' en voet', uw ving'ren vry,
 Peylt met uw regterhant terstonde,
 De diepe quetsuur van myn Zy.*
Myn Heer! myn God! og, og, ay my!
 Geeft door de kragten van uw Wonden,
 Dat ik mag raaken uyt dit ly;
 Geneest dog Iesu, dees mijn zonden:
 'k Zal niet meer ongeloovig wesen;
 Ik loop te post met goede spoet,
 Om 't groot Oost-Indiën te genesen,
 Door des geloofs, en 's liefdens gloet.
 Thoma 't gaat wel, gaat zoo vry voort;
 Ziet gints daar komen d' Indianen,
 En roepen niet als vangt, smijt, moort;
 Maar lieve laat daarom geen tranen!
 Uw naakt de kroon der Martelaren:
 Staa vast, tot 't eynd', op Godes Woort;
 Wil d' Indiaan u geensints sparen,
 Den Lauwerier komt u aanboort.
 Al benje door martyrie doot
 Daarom vergeet niet d' Indianen,
 Nog ons, die hier in groote noot

De weg vast na den Hemel banen:
 Verkrijgt-ons dog ter aller stonde,
 O Thoma! by den Opper-Heer,
 Het groot profijt van zijn vijf wonden,
 Tot aller zondaars bly bekeer.

Van S. Jan Evangelist. Den 27 December.

Stem: Het glas van myn geneugt is afgelopen.

KOmt Christen Ziel, ziet hier
 Gods Secretaris,
 Sint Jan een wijs Griffier:
 's Heeren Notaris;
 Die eertijds is geheeten Christus Broeder,
 Als Christus hem beval
 't Opsigt in 't Aartsche dal,
 Boven d' Apost'len al,
 Van zijn Vrouw Moeder,
 Hy was 't die tot aan 't Kruys
 Snel aan quam loopen,
 Door al het Ioods gespuys,
 Met grooter hoopen:
 Hy was 't die Christus magt had aangenomen,
 Reyn, zuyver, ongeraakt,
 Ia ook gantsch ongeblaakt,
 Van Lighaam niet mismaakt,
 Tot God gekomen.
 Hy was 't die Domitiaan,
 Heel ongenadig,
 In 't Oly-vat dee gaan,
 Gantsch on-misdadig:
 't Was 't Godd'lijk Woort daarom men hem wou smooren:

Maar foey, ô vuyle Guyt!
 Sint Ian quam daar weer uyt,
 Gelijk het Lauwer-kruyt,
 Frisser als vooren.

't Was wel, doen moest hy heen
 Na *Pathmos* boeyen,
 Om dat den Ketel-steen
 Niet wilde gloeyen
 Daar schreef sint Ian voort zijne Openbaring,
 Een diepe Prophecy;
 Tot dat hy wederom bly,
 Was vrolijk ende vry,
 t' Ephesen gering.

Daar was 't dat ons sint Ian
 Drie-maal bebriefde,
 Niet leerend' anders dan
 Opregte Liefde:
 O Kinderkens wilt tog malkander minnen,
 Zoekt Broederlijk genot,
 Alleen en puur om God;
 Want dit 's alleen 't Gebod,
 Uyt al uw zinnen.

Dit kost hy pas op 't lest
 Van 't leven zeggen;
 Bemint, het is zoo best,
 Laat u geseppen;
 Daar is niet meer van nood' dan Liefd' bewijsen;
 Want boven alle deugt,
 Want boven alle vreugt,
 Gedenkt al watje meugt,
 Dees haalt de prijse.

***Lof-zang van zeven Predik-Heeren.
St. Dominicus.***

Stemme: Doen Daphne.

EEn schoone Hemel, fraay doorligt
 Met deugt en geleertheyt, als zonne en maen
 Heeft *Sint Dominicus* gestigt
 Zijn Orden, die tegen de Dooling mag staan.
 Hy regt een Man na het Herte des Heeren,
 Altijd begeerig na Ziele gewin,
 Liep staag de Kettters en Zondaars bekeeren,
 Branden als vyer door Gods yver en min;
 Maar wort kleyn vrugt gewaar:
 Dus plant den Roselaar,
 En met dit Kransken een yder hy trekt,
 En heeft tot dit leven drie dooden verwekt.

St. Peeter van Milanen, Martelaar.

DEn Zielen-yver nu verhaalt,
 Het Deugde-licht dat in *Domonico* scheen,
 Is na in *Petrus* Hert gedaalt,
 Die ook voor Gods Kerrik heeft wettig gestreen.
 't Kint was van ketterse ouders gebooren,
 Gelijk een Roose van Doorens komt voort,
 Heeft ons Geloof in de Schoole gaan hooren,
 En dat verbreyd' is namaals vermoort.
 Als *Petrus* stort zijn bloet,
 Ziet wat die Helt nog doet:
 Yverig voor God, voor geen Moorders vervaart,
 Schrijft *Credo in Deum* met bloet in de aard.

**St. Anthonius,
Aars-Bisschop van Florentien.**

STelt *Anthonium* vry ten toon,
Een Bisschop ootmoedig, die d' eer pleeg te vlien,
Die kleyn uytwendig van Persoon
Heeft Iesum in hooge volmaaktheyt gesien:
Alle zijn vreugt was met God te verkeerem,
Zoo dat hy heeft in zijn Dood-bedd' geseyt;
God wel te dienen is meer dan regeeren,
Voorts al de rest is maar ydelheyt.
Door *Anthonius* raat
Vont elk een zijn baat;
Zoo dat hy wiert als een Bisschop betaamt,
Anthonius den wond'ren Raatsman genaamt.

***St. Thomas van Aquinen,
Engelyken Doctoer.***

MEt regt men *Thomas* hoog verheft,
Dien Engelschen Leeraar, en t' zamen gemeyn,
Die alle Schryvers over-treft:
Dat yder moet scheppen uyt dese Fonteyn.
Aan hem komt *Christus* getuygenis geven,
Als 't Krucifix tot hem minnelijk spreekt:
Wel hebt gy van my, ô *Thoma!* geschreven,
En aan uw leeringen niet en gebreekt:
Wat zal tog sijn uw loon?
Hy antwoord wonder schoon:
Geen loon anders dan gy Heer alleen;
Dus eyscht hy, en krijgt hy het alle in een.

***St. Vincentius Ferretius,
Wonderbaar Predicant.***

Niet minder als een klaar Trompet,
Is al-omm' *Vincentius* stemme gehoord,
Die God bysonder heeft geset
Een Vat, om te dragen zijn Goddelijk woort:
Hy bleef alleen maar zijn Moeders Taal spreeken,
En alle Natie kond' hem verstaan;
Niemant zoo hart of hy wist hem te breeken,
Zondaars met duysenden trak zijn vermaan.
Alwaar hy reyst of gaat,
Toont wonderlijke daat;
Onder veel teekens, doet levend' opstaan
Een Kint, dat gekapt was, gesoon en gebrään.

St. Hyacintius, Minnaar van Maria.

't IS zeker, die Gods Moeder eert
Dat hy by den Heere ook gratie vint,
Dit heeft ons opentlijk geleert
Den Vrient van *Maria*, met naam *Hyacint*.
Zy, om een Moederlijk Hert te bewijsen,
Heeft Haar vertoon met een Schijnsel zeer schoon,
Komt *Hyacintum* begroeten, en prijsen:
Vreugt *Hyacinte*; want aan mijne Zoon
Heeft uw Gebed behaagt,
En wat gy voortaan vraagt;
Zult gy verkrijgen door my, zonder fout:
Ziet hoe wel hy vaart die *Maria* betrouwt.

St. Raymundus; Penitentiarius.

ALs aan de Schippers was belast
 Dat niemant *Raymundum* weg voeren en zouw,
 Neemt hy zijn Gaan-stok tot een mast,
 En spreyt op het water zijn Kap, met betrouw,
 Waar op den man Gods zoo snel heeft gevaren
 Dat hy in den tijd van zes uren af dee,
 Met groot verwonder van die daar by waren,
 Hondert ende zestig mijlen ter Zee:
 Door Gods gratie devijn,
 Om dat hy leefde reyn,
 Met zijnen Engel-bewaarder geset,
 Dat hy hem quam wecken, en riep tot 't Gebed.

St. Catharina van Zenen.

WAt Vrienden zijn zoo eens geweest
 Gelijk *Catharina* met *Jezus* verkeert
 Die met haar de Getijden leest,
 En door de vijf Wonden zijn Bruyd heeft vereert?
 Zy om haar Bruydegom ook te behagen,
 Kiest voor de Gouwe de Doorene Kroon,
 Diese met pijn des Hoofts heeft gedragen,
 Zoekend' hier lijden, en namaals den loon,
 Ziet wat de liefde vint!
 Hoe *Iesus* haar bemint;
 Nemend' haar herte, zijn eygen hert geeft:
 Zegt nu *Catharina*, dat *Godin* u leeft.

Van den H. Engel-bewaarder.**Stemme: *Ik drink de nieuwe Most.***

O Prins van 's Hemels Hof!
 Hoe komt gy dalen of
 Tot mijnen dienst? verlaat gy dus uw staat,
 Dat gy den Hemel om een Mensch verlaat?
 Ben ik dan nu uw lot?
 Die plagt te nemen al uw vreugt in Godt?
 Ik ben uw slaaf, wilt my bewaren,
 En verlaat my noot,
 Van nu tot in der doot.
 O zuiver Hemels Geest,
 Die altoos zijt geweest
 Een vrient van God, weest my altijd een ligt:
 Bewaart my van de zond', en van de pligt:
 Ik bid u my behoet
 Van alle quaden, en van tegenspoet;
 Van duyvels list wilt my bevrijden,
 En verstoot my niet,
 Als gy mijn zonden ziet.
 O Engel! die belet
 Wanneer mijn Ziel besmet
 Is door de zond', dat Gods regtvaardigheyt
 My niet en straft; maar nog den tijd verbeyt
 Dat gy mijn hert verligt,
 En doet my kennen mijn schuldige pligt,
 Dat door berouw my wert vergeven
 't Geen ik heb misdaan,
 Om zoo de straff t'ontgaan.
 Wat zal ik geven weer,
 Mijn Leytsman, mijnen Heer,
 Voor uwen dienst, voor uw getrouwigheyt?
 Want ook de dood my van u niet en scheyt;

Maar gaat dan ook met my,
 En pleyt mijn cause voor den Regter vry;
 Dan zal ik my weer dankbaar toonen,
 G'lijk een Kintje doet,
 Dat wel is opgevoet.

Van St. Sura, Patronesse van Dort.

Stemme: *Ballet nouveau.*

O *Sura*, zuyver Maagt!
 Van het Bataviersche bloet,
 Die den Heer heeft behaagt
 In uw zoberheyt goet,
 En nochtans tot d'Armen geree,
 In raat en daat in hulp mee;
 Schoon dat zy ook hare kost
 Met den arbeyt winnen most.
 O Stad van Dort draagt roem!
 Voornam'lijk gaat dit u aan,
 Ziet dit is uwe Bloem,
 Die in uw plag te staan,
 Weelderig in de deugt en vet,
 Met Godes gracy rijk beset,
 Daar mee zy heeft uytgewragt
 Waar by zy nog wert gedagt.
 Ziet daar eens uw Fonteyn,
 Die gestadig nog springt op:
 Aansiet uw Tempel reyn
 Met zijn hoog' steyle top,
 Die God op heden nog staan hout,
 En by dese Maagt gebouwt,
 't Begin uyt haar arme Tas,
 Maar g'eynd uyt Godts rijke Kas.
 Ach siet des duyvels nijt!

Dees Maget die wert gedoot;
 De Moorders zijn bevrijt
 Door dees Maagt uyt haar noot;
 Als uyt een slaap opspringt zy dra,
 En brengt d' Moorders nog gena,
 En na berouw; 't werk g'-ent,
 Reyst van hier in 's Hemels Tent.

Litanie van de Heylige Moeder Gods.

Stemme: Het viel een Hemels douwe.

Alternatim canetur more Ecclesiae.

O Heer wilt ons ontfermen,
Resp. Wilt ons genadig zijn.
 O Christe wilt eerbermen, Wilt ons, &c.
 O Heer wilt ons ontfermen, Wilt ons, &c.
 O God wilt ons beschermen
Resp. Van die ons schad'lijk zijn.

God Vader in den Throone, Ontfermt u over ons.
 Gods alderliefsten Zoone Ontfermt u over ons.
 God Heylig Geest gepreesen Ontfermt u over ons.
 Persoonen drie, een wesen, Ontfermt u over ons.

Maria zoet van name, Maria bid voor ons.
 Gods Moeder hoog van fame, Maria bid voor ons.
 O Maget aller Maagden, Maria bid voor ons.
 Die Moeder Christum draagden, Maria bid voor ons.

O Moeder der genade, Maria bid voor ons.
 Die baarden zonder zade, Maria bid voor ons.
 O Moeder altijd Maget, Maria bid voor ons.
 Die zonder vlek Kint draget, Maria bid voor ons.

O Moeder zonder smette, Maria bid voor ons.
 O zoete Violette, Maria bid voor ons.

O wonderlijke Moeder, Maria bid voor ons.
Die baard' ons Heer ons Hoeder, Maria bid voor ons.

Iesus is uwen Zoone, Maria bid voor ons.
O Maget wijs en schoone, Maria bid voor ons.
Groot' eer wy u bewijsen, Maria bid voor ons.
O Maagt niet om vol prijzen. Maria bid voor ons.

O Maget sterk van kragten, Maria bid voor ons.
Zagtmoedig van gedagten, Maria bid voor ons.
Getrouw voor uwe knegten, Maria bid voor ons.
O Spiegel der geregten, Maria bid voor ons.

O Wijsheyt, Throon en Zale, Maria bid voor ons.
Klaar' morgen-star van strale, Maria bid voor ons.
Vat van den Geest des Heeren, Maria bid voor ons.
Vat waardig om te eeren, Maria bid voor ons.
Vat der Godvrugtigheden, Maria bid voor ons.
Roos der verborgentheden, Maria bid voor ons.
O sterke Davids Tooren, Maria bid voor ons.
Gesigt van reyn Yvooren, Maria bid voor ons.

o Huys van fijnen Goude, Maria bid voor ons.
Ark des Verbonds by d' oude, Maria bid voor ons.
O Poort van 's Hemels Zale, Maria bid voor ons.
Klar' Morgen star van strale, Maria bid voor ons.

Geneester onser wonden, Maria bid voor ons.
Voorspraak voor onse zonden, Maria bid voor ons.
Vertroost'res in't benouwe, Maria bid voor ons.
Der Christenen hulp trouwe, Maria bid voor ons.

Der Eng'len Koninginne, Maria bid voor ons.
Der Patriarchen minne, Maria bid voor ons.
Belofte der Propheeten, Maria bid voor ons.
Apost'len ligt geheeten, Maria bid voor ons.

O Kragt der Martelaren, Maria bid voor ons.
Belijders exemplare, Maria bid voor ons.

Der Maagden eed'le Kroone,
 Maria bid voor ons.
 Princes van 's Hemels Throone,
 Maria bid voor ons.

O alderschoonste Bloeme,
 Maria bid voor ons.
 Der Roose-kranskens roeme,
 Maria bid voor ons.
 Troost aller die u groeten,
 Maria bid voor ons.
 Wilt ons ter noot ontmoeten,
 Maria bid voor ons.

Lam Gods die draagt ons zonden,
 Heer weest dog niet verstoort.
 Lam Gods die draag ons zonden,
 Heer ons gebed verhoort.
 Lam Gods die draagt ons zonden,
 Wilt ons genadig zijn;
 Door uw Dood, Kruids en Wonden,
 Weert die ons schad'lijk zijn.

Register.

O Koningin des Hemels schoon,	Fol. 2
Nieuwe-jaar. Hoe aangenaam en zoet,	3
Dito. Een Bruyd'gom schoon,	4
Dito. 't Oude Jaar is geweeken,	5
H.3 Koningen. Gy wijse Koningen komt gy,	6
Zoeten N. Iesus. Veer van hier Melancolike	7
s. Anthonius. Kluysenaar, die nog A, B, C,	9
s. Agnes. Hoe ziet 't aanschijn dus blymoedig,	10
Dito. Agnes getrouwe Maagt,	12

Vader onse. Ons Vader God gepresen,	13
Engelsche Groetenis. Ik groet u vol van gr.	14
Onse L. V. Lichtmis. Priester en brent,	15
s. Dorothea. 't Moet regenen of vriesen,	16
s. Apollonia. Gelijk men ziet met groote,	18
s. Matthijs. Hoort Broeders, hoort,	20
't Mirakel tot Amsterd. O gy Bataviers,	22
s. Ioseph. Dees Ioseph kreeg van Pharao,	24
O.L.V. Boodschap. O over groot faveur,	25
s. Philipp. en Iacob. Philippus Bethsaida,	26
Kruys-vindinge. Den Keyser Constantinus,	27
s. Bonifaas. Hoe dus gy Vriesche koppen,	28
Geboorte van s. Ian. Heyligman, &c.	30
s. Petrus en Paulus. Petrus Galileen,	32
s. Iacob. De Sebedeeusche Vrouwe,	33
s. Ignatius Loyola. Wie zal't vertalen,	34
Dito. Ignatius veragt,	36
s. Dominicus. Dominice zeer kloeken Helt,	37
s. Laurentius. Sint Laurentius zag,	37
Dito. Patientie kruyt is goet men zeyt,	39
Onse L. V. Hemelvaart. Ik zie een krijg, een zoeten strijt,	42
s. Bartholomeus. Vel-kopers allegaar,	43
s. Augustinus. Augustijn, Leeraar in Gods,	44
O. L. V. Geboorte. Welkom Hemelsche,	45
s. Mattheus. Mattheus Apostel, &c.	46
s. Michaël. Hoe wel moet hem lusten,	47
s. Franc. Borgia. Wel wie heeft my berooft,	48
Dito. Komt ziet hier nu eens in't verschiet,	51

s. Franciscus. Komt een voor een komt in't,	52
Dito. Francisce wat Staat zult gy,	54
s. Bruno. Carthuysers Bruyn,	55

s. Ursula. 't Jaar eyst weer,	58
s. Simon en Iudas. Sint Simon Cananee,	59
Aller-Heyligen. O Zalig Hemels Ierusalem,	60
Aller-Zielen. Ik leg in groot torment,	62
s. Willebrordus. Hollant waar is gebleven,	63
Dito. Mijn Ziel wilt lof-singen den Heere,	65
s. Martinus. Martinus in Pavy,	68
O. L. V. Presentatie. Komt mijn beminde,	69
s. Cecilia. 't Jaar brengt ons weer,	70
Maagden Liedeken. Ik zag een Choor,	72
s. Andreas. Den Heyligen Andreas,	74
s. F. Xaverius. Christen Zielen wilt oprijzen,	76
Dito. Xaveri, zeer kloeken Campioen,	77
s. Barbara. Doen Barbara gebooren,	79
s. Nicolaas. Komt Kinders helpt, &c.	80
Onse L. V. onbevleete Ontfangenisse. Geluk aan uw begin,	82
s. Thomas. Komt Thomas, komt kleyn,	83
s. Ian Evangelist. Komt Christen Ziel,	84
Lof-zang van zeven Predick-Heeren. Een schoone Hemel, fraay doorligt,	86
H. Engel-bewaarder. O Prins van 's Hemels Hof,	90
f. Sura. O Sura, zuyver Maagt,	91
Litanie van de H. Moeder Gods. O Heer wilt ons ontfermen.	92

EY N D E .